

620hsl

MENDÈS-FRANCE: — Zîmbiți, vă rog..!

Desen de CIK DAMADIAN

urzica

ANUL VII, * 20 IANUARIE 1955 * 16 PAGINI — 75 BANI

NUMĂRUL

1
(125)

Cu respect

Tovarășului Socol Alexandru
Secretar al Sfatului popular Gălăteni, Raionul Vida

Ei, iată-ne, tovarășe Socol, intrați în 1955 cu bucurie, cu sănătate și cu dumneavoastră tot secretar al sfatului, așa cum am apucat din 1954; că, de, ce e drept e drept, anul vechi n-a luat cu el toate rețele. A mai lăsat el destule: cite un falsificator la vreo cooperativă, cite un șperțar la vreun magazin, cite un hoț la vreo întreprindere; mă rog, așa ca să nu rămână „Urzica” fără lucru în 1955... Adevărat este însă și faptul că sfatul popular din Gălăteni a fost de data asta tare năpăstuit: i-a lăsat anul vechi ca amintire și un șperțar, și un falsificator, și un hoț! Adică, mai pe românește, v-a lăsat pe dumneavoastră!

S-o fi gândit anul vechi: de vreme ce-l lasă raionul și regiunea, de ce nu l-aș lăsa și eu?... Acu' tot atît de adevărat este că un singur an, 1954, bătrîn și el, n-ar fi izbutit să vă tragă din loc. Pentru asta ar fi fost nevoie, socotim noi, de cel puțin 5-6 ani. Mă rog, atît socotim noi. Să vedem cît o socoti tribunalul.

Dar să dăm deoparte povestea asta a anilor (v-am da și pe dumneavoastră deoparte, dar prea aveți rădăcini adînci) și să intrăm în fond. (Atenție, tovarășe secretar, am spus în *fond*, nu în *fonduri*). S-o luăm deci încetîșor, punct cu punct, fapt cu fapt, hoție cu hoție. Nădăjduim că în fața adevărului gol, goluț, n-o să dați înapoi (adică ce mai vorbă! Cînd ați mai dat dumneavoastră înapoi? Odată luat, a fost bun luat!).

S-o pornim așadar din comuna Vida, de acolo unde v-ați secretărit întîia oară. Comuna, vă amintiți firește, urma să fie electricizată. S-au strîns zeci și zeci de mii de lei pentru materiale. Dumneavoastră, om cu multă trageră de inimă, ați adunat banii, însă, nefiind electrician, n-ați știut cu precizie ce anume materiale sînt necesare electricizării, și uite beleaua: ați cumpărat la întîmplare plăpumi, stofe, mobile, haine, pantofi și, în general, tot felul de articole rele conducătoare de electricitate... Ca să nu ajungeți de risul comunei și pentru a vă ascunde nepriceperea în materie de electricitate, ați pornit în mare taină cu toate aceste materiale spre casa dumneavoastră... Restul de bani, în loc să se ducă pe sîrmă, s-a dus pe gîrlă!... Ce să faci, dacă nu ești electrician!

După ce ați „electrocutat” întreaga sumă, folosind-o în circuit închis, ați sfătuit oamenii să se lase păgubași de lumină. Celor mai recalcitranți le-ați făgăduit cite o lanternă...

Affînd despre ingenioasele dumneavoastră escrocherii, forurile superioare v-au chemat, v-au muștrat părintește, și v-au transferat disciplinar. Nu la judecătorie. Acolo nu există post de secretar. V-au așezat tot secretar, tot la sfat, de data asta însă la Gălăteni. Să-i mai fericii și pe cei de-aici cu vreo „electricificare” două...

Om cu inițiativă pînă în adîncul inimii, și îndeosebi pînă în adîncul buzunarelor, la Gălăteni v-ați așternut de îndată la treabă. Cea dintîi problemă a fost a izlazului, pe care l-ați „închiriat” unor oameni din comună.

Izlazul, ați hotărît dumneavoastră, o să fie cultivat cu furaje pentru vite. N-am aflat ce anume ați cultivat, am aflat însă ce ați cules: un soi de furaje de forma unor bancnote de o sută... În schimb au rămas îngropate în pămînt chitanțele de plată pe care vi le soliditate și azi cei cărora le-ați închiriat izlazul cu pricina, și de la care ați primit bani peșin.

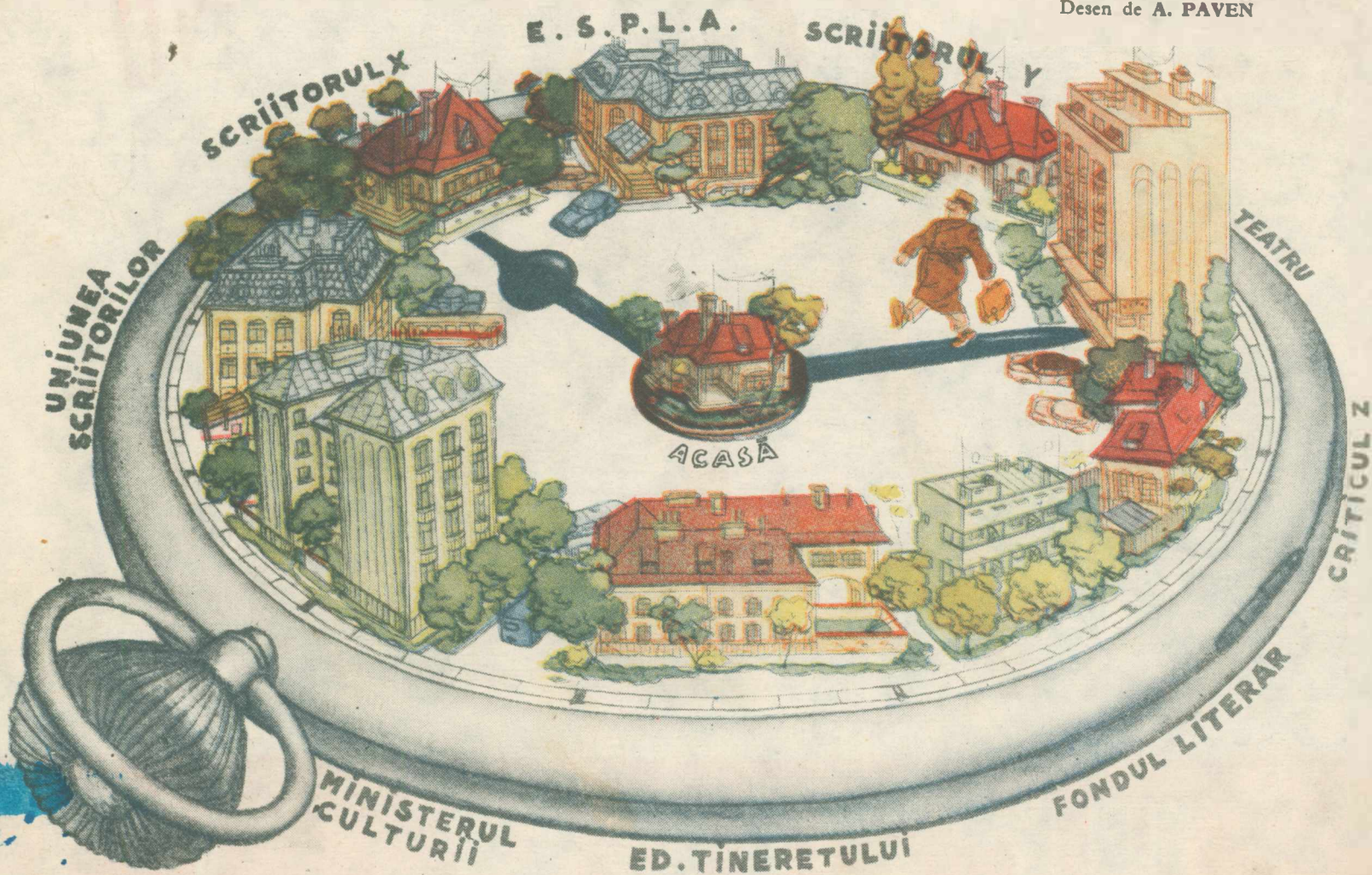
Aveți ce aveți cu furajele. Nu le înghițiți, și basta. Mai întîi ați semnat chitanțe pentru cumpărare de furaje. Ați ajuns după aceea la concluzia că vitele n-o să reclame nimănui dacă n-o să le cumpărați hrană. Și ați băgat banii în buzunar. Apoi, ca să nu stîrniți vitelor pofta, ați ridicat furajele din curte și le-ați vîndut. Cu alte cuvinte, pînă la urmă, ați mincat furajul dobitoacelor. Și barem să fi avut bunul simț să le fi invitat și pe ele din cînd în cînd la chefurile dumneavoastră despre care vorbește comuna întreagă.

Dar cite nu vorbește comuna! Că ați luat cu japca paturi, saltele, cearșafuri, plăpumi, pe care le-ați numit apoi avere personală! Dar așa sînt oamenii: vorbesc. D-aia au gură. Iar alții aud; că d-aia au urechi. Și alții vîd; că d-aia au ochi. Și forurile superioare vîd și aud că d-aia au și ochi și urechi. Și totuși nu spun nimic, deși au gură.

Noi, tovarășe secretar, atît am putut face pentru dumneavoastră: să vă trimitem o scrisoare. Alții poate c-or face mai mult: să vă trimită o citație...

„URZICA”

Desen de A. PAVEN

SCRITORUL: — Acum merg să mă odihnesc, am avut o zi bogată în ieșiri pe teren!...

MIRTOAGĂ, O RABLĂ ȘI DOI PREȘEDINȚI

de NICUȚĂ TĂNASE

Ilustrație de Iacob Lazăr

— Da' de ce să intru eu cu calu-n șanț?

Mă iertați că vă-ntreb: cunoașteți povestea cu țapii care s-au întilnit pe o punte? Ei, cam așa s-a intimplat.

Numai că aci nu e vorba de țapi și nici de punte; e vorba de doi președinți și de o bucată de drum nereparată.

— Tovarășe, nu știi cu cine stai de vorbă!

— Nici dumneata nu știi cu cine ai de-a face!

Am uitat să vă spun: președinții nu se cunoșteau între ei. Din hirtii, poate. (Se trimit hirtii de la un raion la altul).

Președintele de la Vilcea care mergea la Băbeni, infuriat (nu știu ce-o fi cu el. De la o vreme îi sare țandăra repede) s-a dat jos, a luat calul de căpăstru și l-a tras cu droșcă cu tot în șanț.

Președintele din Băbeni care mergea la Vilcea și-a scos mâinile din buzunar, a pufăit din țigară și s-a ținut să nu cadă. (S-a aplecat rău într-o parte droșcă). Și n-a zis nimic președintele de la Băbeni. Nu-i așa țifnos ca cel de la Vilcea.

Șoferul (nu e șofer d-ăia care sar cu manivela la om) a ambalat motorul. S-a urcat și președintele. Martor mi-e dumnezeu că n-am văzut noroi mai mare ca aici. Ba, mint. La Hunedoara e un noroi și mai și.

Președintele din droșcă s-a dat jos și el, a apucat calul de dirlogi și l-a tras la drum. Săracu' animal cite bice a mîncat! Nu voia să mai iasă din șanț!

Mașina a mers ca la cincizeci de pași și s-a oprit! S-a-mpotmolit într-o groapă!

— Tovarășe! Tovarășe!

— Ei!

— Deshamă calul și vino de-mi scoate mașina.

Președintele din droșcă are inimă bună. A deshamat calul. (Eu, credeți-mă, nu făceam una ca asta! După ce că-i făcuse calul mirtoagă, după ce că-l băgase în șanț, după ce-l făcuse să-și bage cizmele (of, ce cizme!) în noroi, acum îi cere și calul să-l scoată!) Președintele din Băbeni are altă inimă.

— E un birocrat, președintele ăsta! zice președintele de la Vilcea, împingînd cu umărul la mașină.

— E un birocrat și-un terchea

berchea. Nu iese deloc pe teren. Se infundă cu nasul în hirtii! zice și președintele din Băbeni, trăgînd calul de căpăstru.

— O să-i fac un raport la regiune! zice președintele de la Băbeni.

Șoferul nu zice nimic. Nu știu ce fel de om e ăsta! Tace mereu și apasă pe accelerator!

— Ia uită-te ce drum minunat e d-ăici încolo! zice președintele din Vilcea, arătînd spre "împărăția" lui.

— E minunat!

— E minunat pentru că sint eu președinte!

— Cum?

— Sint președintele raionului Vilcea.

— Ești...

— Da.

— Ei, atunci...

Președintele Băbenilor și-a luat calul și l-a lăsat pe președintele vilcenilor cu mașina-n noroi. (Vedeți că ne am înșelat? Ziceam că are inimă...)

— Cetățene, cetățene, unde pleci?

— Aici te las să te-nveți minte! De ce n-ai reparat drumul?

— Cum să-l repar, omule? Nu-i în raionul meu. Președintele din Băbeni e birocrat. O să dau ochi cu el și o să-l...

— Ce? Pe cine o să-l...?

— Pe președintele din Băbeni.

— Pe președintele din Băbeni?

Păi dumneata știi cine-i președintele din Băbeni? Eu sint.

— Dumneata?

— Da.

— Dacă-i așa, atunci fugi cu mirtoaga de-aici. Nu am nevoie de ajutorul unui birocrat!

— Dumneata ești birocrat!

— Ba dumneata!

— Uite drumul din raionul meu, e ca-n podul palmei!

— Uite și la drumul din raionul meu; mergi pe el ca pe asfalt!

— Bucata asta de ce n-ai reparat-o?

— E în raionul dumitale!

— Ba-ntr-al dumitale!

Șoferul n-a scos o vorbă. Zău că te enervează un om ca ăsta.

I-am lăsat să se certe... Poți să stai, între ei? Știi ce arțagos e președintele din Vilcea? Și pentru ce se certau? Pentru o bucată de șosea de doi kilometri, care președintele din Băbeni zicea că:

— E-n raionul dumitale!

— Ba e-n raionul tău!

Ați observat? Ce spuneam eu? Președintele din Vilcea a și-nceput să-l tutuiască. Ce om!

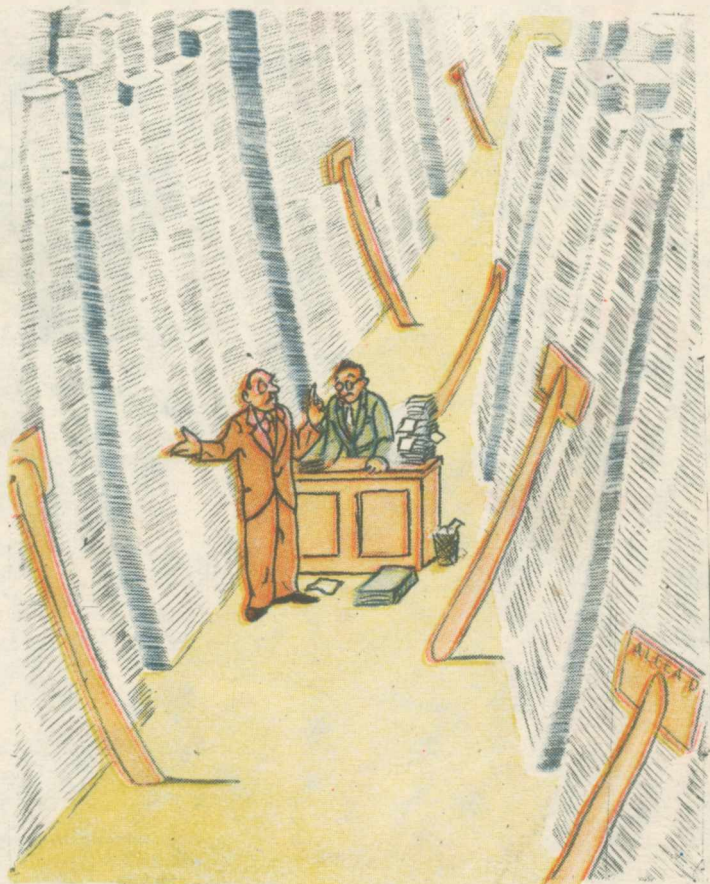
Șoferul nu zicea nimic. Pentru mine e o enigmă omul ăsta!

Nu știu cît s-au mai certat, da' drumu' mi se pare că și-acu' a rămas nereparat. De care raion o aparține bucată aia de drum? Eu, asta mi-e crucea. că nu pot să-mi dau seama. Poate că președinții se ceartă și acum.

Se poate.

Dar eu tare aș vrea să știu, de ce tăcea șoferul tot timpul?!

ORGANIZARE

— Nu-i rău, dar cred că fi-ar trebui și un plan topografic!

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Mă, omule, trage mirtoaga din drum să pot trece cu mașina!

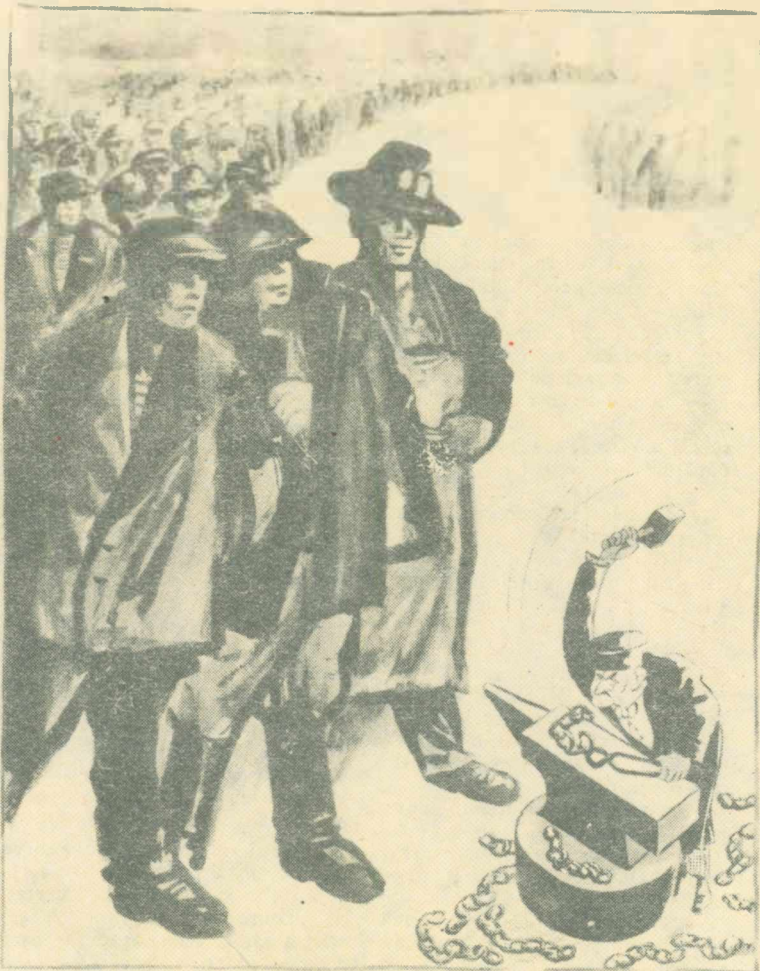
— Mai întâi calul meu nu e mirtoagă și al doilea fă bine dumneata și dă-ți rabla aia-ntr-o parte... Hai, mai repede că am treabă la Vilcea.

— Tovarășe, te rog să nu-mi faci mașina rablă și înțelege odată că trebuie să-ajung la Băbeni.

Cetățeanul din droșcă trasă de mirtoaga cu care vrea să-ajungă la Vilcea are în picioare cizme „Birgel“ (țțț, ce cizme! Am treizeci și ceva de ani, dar n-am văzut niște cizme mai frumoase ca astea!) Are pantaloni bufanți de piele de drac, haină de dimie căptușită cu blană de oaie, căciulă mișoasă trasă pe urechi. Peste toate astea și-a pus și o glugă. (E lapovișă, burează. Asta nu e timp să călătorești în droșcă). Vorbește cu cetățeanul din rablă, cu țigara-n gură și mâinile-n buzunar. (Și-a uitat mânușile acasă). Fumează „Naționale“, are bici cu fișcă împletită în trei, cu codirișcă de alun, și e președintele sfatului popular din raionul Băbeni. Dumnezeu știe ce caută pe o vreme ca asta la Vilcea. Eu, iertați-mă, nu știu!

Cetățeanul din mașină e președintele sfatului popular din Vilcea și are bocanci vâcsuiți, pantaloni lungi, haină de piele și căciulă de astrahan. N-o poartă pe urechi. Nu îi e frig.

— Omule, mă scoți din sărite, ... n-o să intru eu cu mașina-n șanț!

JUDECĂTORUL DE LA KARLSRUHE: — Oare o să ajungă lanțurile?

Desen de LOUIS RAUWOLF din „Eulenspiegel“
(R. D. Germană)

— „Să vedem când vor afla și ei că mingea este de un stert de oră, în afara terenului de joc...“

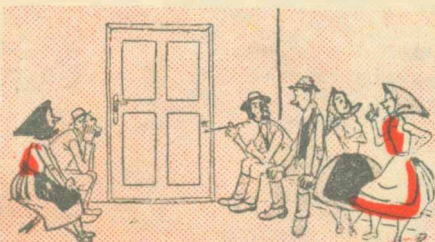
Desen de M. NESVADBA din „Dikobraz“
(R. Cehoslovacă)

— Vă felicit, colegi!
— Și dv. sințeiți basketbalist?
— Nu, sînt scrlltor, dar deseori cad în coș...

Desen de G. ANASTASOV din „Stirșel“
(R. P. Bulgaria)

Noul președinte să nu fie așa.

— Și, spune-mi, cum arată noul președinte?
— Nu știu, eu vin numai de o lună pe-aici!

Desen din „LUDAS MATYI“
(R. P. Ungară)

Cum a început toată povestea aceasta, zău că nu mi amintesc.

Cert este că într-un sfîrșit de august — am trecut chiar! — ne-am pomenit cu caldarîmul străzii întors pe dos. Afară era frumos și îndrăgostii se plimbau cu ochii la cerul înstelat, pe menindu-se căzînd în șanțurile proaspăt săpate. Un fel de duș rece care nu cadra de loc cu căldura din inimile lor.

Chestia cu șanțurile a ținut vreo trei săptămîni, deși conducta putea fi montată în numai cîteva zile. Apoi șanțurile au fost astupate și caldarîmul pus la loc. Acum, perechile de îndrăgostii se împiedică de pietrele așezate la un nivel superior celui obișnuit, dar suspinau mulțumite: — Vom avea gaze naturale pe strada noastră! Și căldura din inimi se dubla, ca o anticipație la fericirea de mai tîrziu, din lunile de iarnă.

...Și s-a lățit zvonul: conductă nouă avem, în stația în casă avem... ce mai așteptăm? Hai I. D. G. B.

Calde inițiale: I. D. G. B. Fiecare, cu savoarea ei. Fiecare, cu părțica ei de speranță.

Totul este cît se poate de simplu, ne lămurește cineva: faci o cerere savuroaselor inițiale, și cei care drept inițiază cu promptitudine măsurile cele mai eficace. În două zile... ce mai, s-a făcut!

Au trecut două săptămîni. A fost cald la început, dar e sfîrșit de septembrie și vremea s-a răcorit.

— Ți-ai luat lemnele?

Zîmbesc disprețuitor.

— Lemne? Ași rămas cam în urmă, dragii mei. Noi sîntem Idegebești!

— ???

— Progres, civilizație, confort! Aprinzi chibritul și întorci robinetul...

— ...și te arzi pe degete!

— Ha! Ce știți voi? În două zile...

Două zile. Hm! Cam lungi zilele I.D.G.B-ului, de în calendar scrie că zilele s-au cam scurtat: anul timpului, bată-l vina! Răcoare în casă. Nu, nu insuportabil. Dar prevestitoare de... Ia să ne încălzim puțin!

Din Izvor pînă-n Dorobanți — coala — lângă Floreasca, nu e mare lucru. Mai face omul sport și mai înviorează!

— Am o cerere depusă la...

— Da, da... Mmm... mmm... Just! Dar n-aveți instalația interioară...

— Am, tovarășe, se poate? Din paș'sase...

— Din paș'sase? Păi, stai, tovarășe, că noi sîntem în cincizeci și patru! Cine garantează siguranța unei instalații vechi de opt ani? E nevoie de un instalator autorizat care s-o verifice.

După cîteva zile se duce, de data asta soția, cu raportul favorabil al instalatorului. Și se întoarce veselă, rumenă: în două zile se rezolvă!

Eh, octombrie e cam rece anul acesta, dar la cîntec bun să-mi cumpăr lemne? Doar în două zile îmi pică echipa și-ți face bransamentul.

Zilele ca zilele, dar nopțile dîrdii. Nu-mi mai trimite soția. Fac eu drumul. Coala, lângă Floreasca!

— Acu' o lună...

— Să vedem, să vedem... Aha, da... mmm... ce rerea nr.... Just... Dar nu acum o lună. Raportul instalatorului a fost depus abia acum două săptămîni!

— Păi, spune-ți...

— Spuneam, tovarășe! Dar ați plătit costul lucrării?

— Nu știam că...

— Eh, vedeți?

— Și dacă plătesc...

— În două zile...

de ȘTEFAN HORIA

Asta era! Plata anticipată! Ce neghiob, să nu
singur că trebuie plătit, anticipat!
Gata plata, anexat recipisa... Nu mai e cerere. E
sar. Frumos... și radiază o căldură... IDGB, IDGB,
voi dedica un poem!

— Ei?
— Ce mai! În două zile...
— La sfârșit de octombrie a nins.
— Draga mea, înțelege-i, nu se poate lucra pe o
eme ca asta!

— S-a dus, fără să mai aștepte să-mi sfârșesc îndem-
ni.

— S-a întors.
— S-a întocmit dosarul preliminar. Totul este în
dine. Am mers la serviciul tehnic, în două zile
a cei de la I.D.G.B. pentru verificare.

— Și lucrarea?
— În următoarele două zile, probabil!
— Ai văzut?

— Într-adevăr, am văzut. A venit „tehnicul“, a
ompat, a ciocănit, a verificat. Bun! Ura! În două
zile...

— Nu, zîmbește „tehnicul“, nu în două zile.
ar în două săptămîni, precis! Avem lucrări nu-
eroase, chestie de programare...

— Ne-a programat. Eh, mult a fost, puțin a ră-
as!

— Trec a doua zi pe strada Lînrăieci. În curtea ca-
i cu nr. 37 văd... sau poate greșesc? Îmi las tre-
urile, intru în casa cu pricina și mă adresez lo-
tarului respectiv:

— Nu vă supărați... Echipa care lucrează în
arte e de la I.D.G.B.?

— Da.
— La ce dată v-a fost întocmit dosarul prelimi-
nar?

— La...

— Ciudaț! Eu stau pe Izvor și dosarul meu a
st întocmit înaintea dumneavoastră. Totuși, sînt
ogramat abia peste două săptămîni. Vreți să-mi
puneți și mie secretul urgenței?

— Au trecut două săptămîni. Apoi au mai trecut
două. La început de decembrie e frig. Am luat-o
pe soția mea, ca să se încălzească și ea. Din Iz-
vor pînă colea, în Dorobanți, lângă Floreasca.

— Bine, tovarășe, dar am fost programat...

— Funcționarul se apleacă spre mine și-mi șoptește:
— Strict confidențial! Programările de pînă a-
m au fost abuzive! E mare frămîntare în condu-
rea noastră! Sfatul i-a tras la răspundere! S-au
ers toate programările vechi și se fac programări
noi! Așteptați cu încredere! În două zile...

— Vom avea în sfârșit brânșamentul! Anticipează
știa mea cu sufletul la gură.

— Nuuu... Veți fi reprogramați!

— Am înghețat... dar poate că numai sezonul înain-
t e de vină. Am făcut drumul înapoi și ne-am
încălzit. După un timp s-a făcut reprograma-
rea.

— Între Crăciun și Anul Nou, precis, ce mai...

— Dar fără încă „două zile“, că Anul Nou e
mbătă și a doua zi e duminică și depășim pro-
amarea, și...

— Se poate, tovarășe?

— Eh, unde a mers mia, meargă și suta! Am petre-
at un revelion în lege: De încălzit, ne-am încăl-
t de minune, că eram mulți și vinul, tare. Am
at iar o fugă pînă la I.D.G.B.

— Programarea noastră, tovarășe...

— Ce programare?

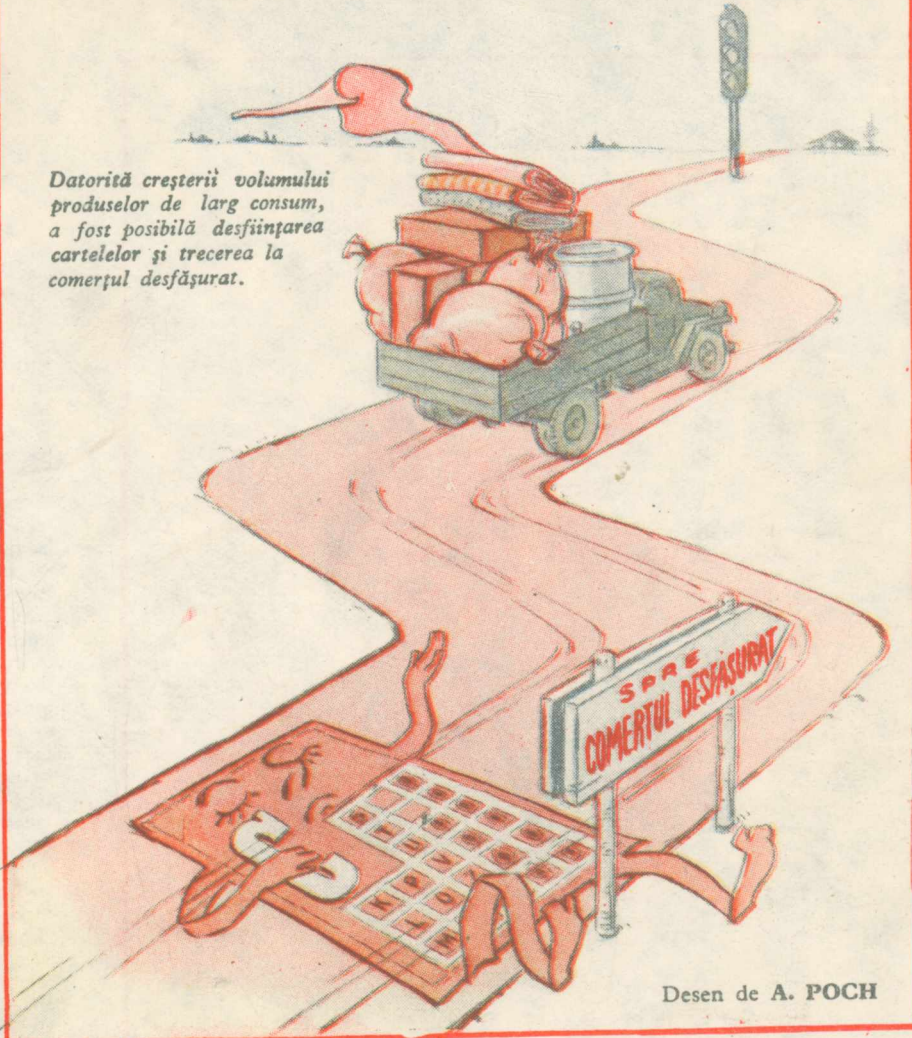
— Reprogramarea, pardon!

— Ce reprogramare? Nu știți că pe timp de în-
neț toate lucrările sînt sistate? E început de an,
l tuai și dv. lemne, le ardeți sănătoși și
primăvară, cînd o da căldura, vă facem și o
stalație de gaze. O mică reprogramare și apoi...
două zile...

— Am fugit năuc. M-a luminat soția mea, acasă:

— Cum de ai putut crede că cei de la I.D.G.B.
i vor da căldură, cită vreme în sufletele lor nu
află nici pic?

Datorită creșterii volumului
produselor de larg consum,
a fost posibilă desființarea
cartelelor și trecerea la
comerțul desfășurat.

Desen de A. POCH

CARTELA: — La această încărcătură n-am mai putut rezista!

„POLITICA DE FORȚĂ“

— Fabulă —

O neobișnuită întimplare
Se petrecu-ntr-o zi-n amiaza mare
Cu un măgar.

Numita lighioană
Păștea nestingherită-ntr-o poiană
Cu iarbă grasă, fragedă, — belșug.

De-o săptămîină,
Insul clăpăug
Se răsfața-n pășune, se-ngrășa
Nesupărat de nimeni cu ceva.

(Căci am uitat să spun:
în locul lui —
pentru-a aduce apă în grădină —
s-a dovedit mai bun
un mic motor minat cu motorină.

Motoru-odată instalat, —
Măgarul luă conced' nelimitat)

De-atuncea, după cum v-am spus
El umblă-n voie-n jos și-n sus
Pe-al său izlaz strict personal.

Dar năvălașul animal
Se plictisea de-atit huzur.

Sătul și durduliu, în fine,
Ii încolși un gînd obscur
In tigva lui cu dungi puține.

Privește lung prin gardul rar...
(Da-l știe, doar, pe grădinar
Și despre-al său ciomag sever
Deșine aște ce nu pier)

— Frumoase fructe, zarzavaturi!...
De astea n-ai cînd să te saturei.

Și dovlecei, și varză creată,
Înrourate-n dimineată,
Și roșii, bame, conopidă...

(Ii e cam greu să se decidă!)
— Păcat! —
măgarul a oftat —
că nu-i acces,
că grădinaru-i „încuiat“
și, mai ales,
că-n toată curtea nu-i un om de înțeles!

Și plin de neputință și de dor,
De nostalgie și de enervare,
El slobozi,
prelung,
sfîșietor,

Un zbiețer sughițat

spre larga zare.
Și-așa zbiețar de tare
Voinicul urechiat
Că un cățel de-alături
Fugi înapămintat

Intr-un tufiș de mături.
Cînd îl văzu măgarul pe cățel
De frica lui fugind ca un mișel:

— Aha!... — zbiețar el — ... vasăzică... Bine!
Și-n tigva lui cu dungi puține
Se întimplă o răsturnare:

— În viață trebuie să fii tare!...
...Forța decide!.. (fii atent!)
...Și strigătul!.. Copita!..

Un măgar
E mai puternic — lucru evident! —
Decît un oarecare grădinar!

Și după-această cugetare,
El planul și-l ratifică pe loc:

— 'naite, deci, tu, falnic dobitoc!
A ta e lumea asta mare!

Și zburlit tot, zbiețind feroce,
Zvirlind cu măgăreasca-i voce
amenințări,
ocări,
sudalme.

(De după gard, cu gesturi calme,
Omu-și vedea de treaba lui
Trăgînd cu coada ochiului)

— Iha!..
în furibunda-i cavalcadă,
măgarul izbi poarta
cercînd să dea-n ogradă.

* * *

Ce-a mai urmăț e lesne de știut:
Măgarul n-a primit exact ce-a vrut, —
Că grădinarul smulse un arac
Și-ntîmpinîndu-l pe buimac,
Il scoase scurt pe poartă-afară
Cu ciomăgeli și vorbe de ocară.

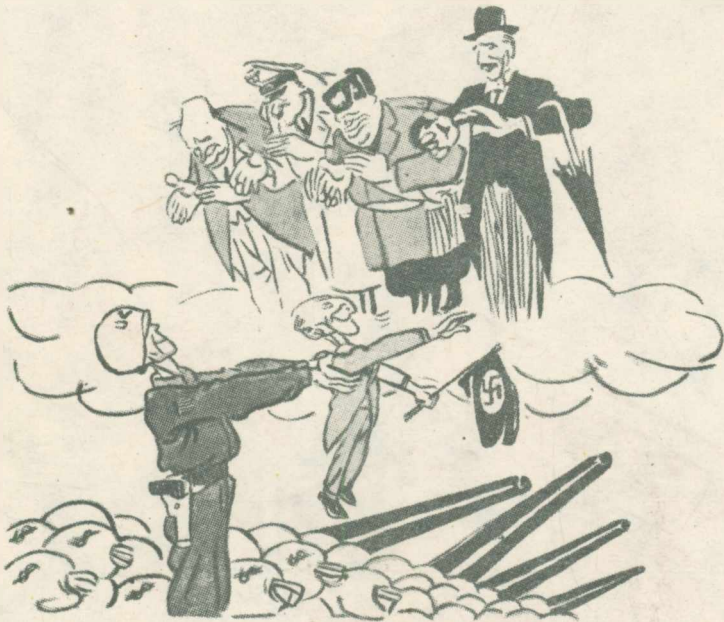
* * *

Morala: Cînd te știi măgar,
Să nu-ți închipui niciodată
C-ai să-nspăimîni un grădinar!
„Politica de forță“ — e știut —
Dă alt efect decît cel prevăzut!

ION CĂLIMARĂ

Despre O SOȚIE GURALIV

Cu prilejul aniversării a 60 de ani de la nașterea cunoscutului caricaturist cehoslovac **Antonín Pelč**, laureat al Premiului de Stat al R. Cehoslovace, reproducem un desen din noua sa colecție de caricaturi „Lupta pentru Pace”, publicată de Editura de Stat pentru literatură, artă și muzică din Praga.

Cei de la München: — Bravo, Mr. Adenauer!

Guvernarea de la Bonn au ghinion. Iată, de pildă, nu le-a fost dat să savureze în liniște, în timpul sărbătorilor, tartina ofertă generos de Statele Unite, sub forma reinvierii Wehrmachtului. Nu le-a fost dat să gustă tihnit darul ratificării făcut de Mendès-France, căruia poporul francez îi spune actualmente, și pe drept cuvânt, Mendès-Fritz. În zilele sărbătorilor, cînd Herr Adenauer intona în mijlocul familiei un solemn „O Tannenbaum” în jurul unui brad ornat cu modele inedite de tancuri minuscule și avioane în miniatură, s-a produs bomba. Și nu o bombă-artificiu. Una autentică.

Lucrurile au început astfel. Bonn-ul are la Londra un însărcinat de afaceri. Titlul mai exact al acestui diplomat ar trebui să fie: însărcinat cu afaceri tenebroase. Indiferent de nomenclatură însă, însărcinatul are o soție. Soția are limbă, iar limba mîncărime. Și de la aceste mîncărimi a pornit bomba. Cum s-a întimplat, cum au decurs faptele în amănunte, nu știm încă, fiindcă în materie de diplomatie apuseană, știrile sînt laconice, iar atunci cînd e vorba de încurcături atlantice, informațiile sînt și mai zgîrcite în detalii.

Fapt e că, gelosă de activitatea și de reputația soțului ei, doamna Schliter s-a simțit obli-

gată să facă o serie de clarificații. Printre cele spuse și fraza: „Anglia este un teritoriu dușmănos”.

Ce a vrut să spună prin acele cuvinte soția însărcinatului pînă în clipa de față dificil presupus. De n-ar fi vorba consoarta trimisului de la Bonn s-ar putea deduce multe. Pildă:

„Anglia e un teritoriu dușmănos” în primul rînd poporul englez pe care un pumn bancheri profund interesați comenzi de armament, și dînici de războaie, încearcă să tîrască în prăpastie.

Sau: „Anglia e un teritoriu dușmănos” omului englez întrucît, deși o țară mică, cu populație deasă, se găsește în perimetrul ei mareașali Montgomery, care visează chip ireponsabil distrugătoare războaie atomice.

Sau: „Anglia e un teritoriu dușmănos” fiindcă la numai deceniu distanță de la ultima bombă zburătoare căzută deasupra Londrei, zvirlite asupra ferilor și copiilor londonezi de 1 rații hitleristiți, se găsesc astăzi Londra guvernanti care în mează cu noi bombe pe hăneriștiți de astăzi, cu nădeosebiți de naziștiți de ie

Sau: „Anglia e un teritoriu

In lumina faptelor

Scurte știri

Libertate ... model american!

Ofițerii și soldații trupelor americane de ocupație din Europa sînt toți cîntăriți și măsurați. S-au îngrișat, pasă-mi-te, prea tare, de prea multă mîncare, și trebuie să fie dietă ca să-și recapete silueta, potrivit normelor de eleganță militară fixate de Pentagon.

— Să faceți bine să mai slăbiți! Cu toată scumpetea din insula asta ați căpătat o burtă...

Pentru aroganța, brutalitatea, scandalurile, bătăile și furtușagurile trupelor americane de ocupație din Europa (și din alte locuri) n-a fixat Pentagonul nici o normă de eleganță.

Ministrul afacerilor externe belgiene și cel mai infocat european „atlantic”, Paul-Henry Spaak, se întrebă și întrebă Europa: „Ce nevoie avem de 15 monede diferite?” ... Că doară pentru acest prea plecat scriitor al Wall Street-ului nu există decît una singură: dolarul!

Mr. John Roderick este american și gazetar. Ca gazetar îndeplinește funcția de corespondent în Indochina al agenției *Associated Press*. American fiind, se dă în vînt după „libertate”. De aceea, se simțea grozav de bine la Hanoi, pe vremea ocupației franceze. După eliberarea capitalei Vietnamului de către forțele populare i-a venit însă rău. Vezi că autoritățile vietnameze au invitat pe ziaristi să se abțină de la orice fel de „propagandă” care ar putea dăuna prieteniei între popoare sau unei-depline înfăptuiri a hotărîrilor Conferinței de la Geneva.

Indignat pînă la sufocare de un asemenea odios atentat la libertățile esențiale ale presei americane, Mr. Roderick s-a retras pe poziții pregătite dinainte în portul Haifong, încă rămas sub provizoria dominație franco-americană. Iar prima depeșă dată agenției lui făcea, cu cea mai vie satisfacție, următoarele constatări:

„În ciuda certurilor și a suprapopulației, viața la Haifong este înfinit mai plăcută decît la Hanoi.

Cu atmosfera lui de corupție, cu localurile unde se fumează opium, cu dancierurile și localurile de perdiție, Haifongul este un oraș plin de viață și de libertate...”

Trebuie să fii ziarist yankeu ca să scrii, negru pe alb, această inedită și cinică definiție a libertății... model Yankeu.

POATE FI OPRIT!

Desen de GABRIEL — din Daily Worker

ȘI DIVERSE ÎNCURCĂTURI DIPLOMATICE

de AUREL BARANGA

dușmănos" fiindcă adăpostește în cancelariile sale oameni care scot din închisori pe asasinii de ieri ai poporului german, pe care îi transformă în călăii de mâine ai aceluiași popor german.

Sau: „Anglia e un teritoriu dușmănos" fiindcă în palatul președinției Consiliului de Miniștri se găsește Mister Churchill, care, acum zece ani, ridică osanale poporului sovietic fiindcă l-a scăpat de urgia hitleristă și de spectrul spinzurătorii pe care i-o făgăduia Goering, iar astăzi, același Mister Churchill, din același palat prezidențial, trimite arme ciracilor lui Keitel și Doenitz, ca să tragă cu ele în poporul sovietic.

Sau: „Anglia este un teritoriu dușmănos" fiindcă adăpostește o presă care, pe de o parte, vorbește de pace și de dorința de a stabili legături pașnice cu China Populară, asta în pagina întâi, iar în pagina a patra invită la războaie și cochetează cu sinistra marionetă refugiată în Taiwan, pe care o numește „un prieten de nădejde și de viitor."

Sau: „Anglia e un teritoriu dușmănos" fiindcă se găsesc la Londra strategii care susțin că Vistula sau Dunărea se varsă în

Tamisa, fapt care-i îndrituește să încerce un amestec în treburile democrațiilor populare.

Sau: „Anglia e un teritoriu dușmănos" fiindcă...

Dar câte sensuri asemănătoare n-ar putea ascunde fraza doamnei Schliter...

Cele ce au urmat declarației demonstrează însă că soția însărcinatăului ar fi gândit altfel și anume:

„Anglia e un teritoriu dușmănos" fiindcă în ultima vreme se fac tot mai auzite glasurile a milioane de oameni care denunțând cu minie politica guvernărilor, cer pace pentru toate popoarele lumii.

Și: „Anglia e un teritoriu dușmănos" fiindcă în limitele lui se găsesc sute de mii de mame britanice care n-au dezbrăcat încă zăbranicul și care nu uită cine le-au ucis feciorii.

Și: „Anglia e un teritoriu dușmănos" fiindcă tot mai des se văd pe străzi cortegii de oameni cu pancarte, pe care stă scris: „N-am uitat Dunkerqu-ul".

Și: „Anglia e un teritoriu dușmănos" fiindcă tot mai mult se aude pretutindeni în imperiul Majestății Sale lozinca: „Anglia nu e Churchill."

Astfel văzute lucrurile, pricepem de ce pentru doamna Schli-

ter Anglia a ajuns un teritoriu dușmănos.

Sînt însă pe marginea aceluiași eveniment și comentarii de culise. Gurile rele spun că soția însărcinatăului și-a ieșit din fire din motive mult mai mărunte și mai personale. Se afirmă că doamna Schliter ar fi spus ceea ce a spus, din pricina ingratitudei londoneze, care în ultima vreme ar fi redus simțitor rația de lire, sub motivul că votul de la Paris ar fi costat destul.

Cine poate să cunoască adevărul?

Știm însă ce s-a petrecut ulterior.

Aflind Bonn-ul de aceste neșabuite declarații a sărit ca ars în pline sărbători. Alarma a fost de altminteri legitimă.

Insulte la adresa acelora ce ne dau cîrnați și tunuri? Ocări aduse acelora ce ne făgăduiseră margarină și grenade, dar ne dau deocamdată doar cartușe fără unt? Ultrații directe împotriva patronilor de dincolo de Canalul Mînceii? Ce ne facem dacă află Mister Churchill, dacă se supără și ne taie porția de pistoale? Cu ce mai înarmăm băieții proaspăt recrutați, gata să pacifice lumea cu Horst Wessel pe buze? Cu ce echipăm trupele, de unde fir pentru galoanele ofițerilor scoși cu atîtea sacrificii din închisori,

astăzi atît de dornici să se privească în oglindă înțoliti în noua uniformă?

Mare pacoste cu declarația doamnei Schliter, mare nefericire, mare ghinion.

În consecință, Bonn-ul s-a se-zisat, cancelariile au fiert, telegraful a bătut, însărcinatul care nu știa de pozna soției sale a intervenit, a dezmințit, a cerut scuze. De pomană!

Însărcinatul a trebuit să fie rechemat de la Londra. Cu soție cu tot. Declarația în schimb a rămas, iar zărele londoneze au reprodus-o: „Anglia e un teritoriu dușmănos". Întrebarea care se pune acum este: de ce a publicat presa o asemenea aserțiune. Există și aici o serie de presupuneri.

Sau: Ca să afle Londra ce prieteni are la Bonn.

Sau: Ca să afle Bonn-ul ce prieteni are la Londra.

Sau: Ca să afle Washington-ul ce prieteni are la Londra și Bonn. Și să intervină de urgență cu dolari.

Fiindcă altrei s-ar putea ca mâine să afirme Bonn-ul, Parisul și Londra că „Statele Unite sînt un teritoriu dușmănos".

Ceea ce ar ascunde totuși un neadevăr. Fiindcă, să nu uităm: Statele Unite nu sînt egale cu Pentagonul și nici Eisenhower cu poporul american.

METODE S. U. A.

Desen de H. LERU

— „Facem totul pentru ca să reducem numărul nemulțumîților"

„URZICA" ;

La unele colective jucătorii duc lipsă de echipament sportiv.
În timp ce diferiți responsabili îl poartă pe stradă.

DIVER DE SE

- CÂND MI VAD CUM
JOACA BĂIEȚII
ĂȘTIA, MAI CĂ
M-AS APUCA ȘI
EU DE HOCHEI!

Aceiași și ac
colectivul la

- DE LA
ZICE
MINA
MAI
ȘI F

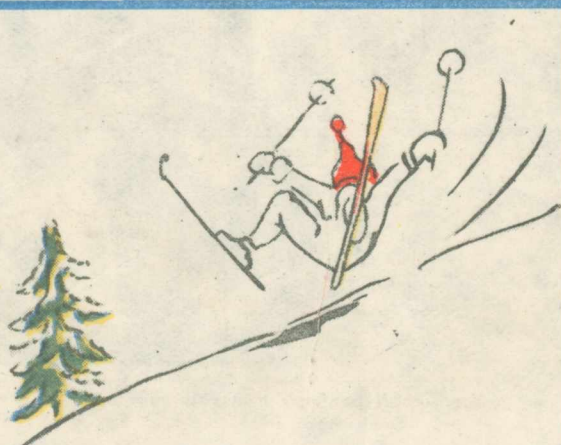
De multe ori întâlni-
rile se programează
greșit.

- SĂ VEZI...
ÎNTR-UN
TÂMP
ÎNȚILNIREA DE
SCĂINĂ S-A
CONTRAMANDAT

- DUPĂ MINE, USOR, AIENT,
ȘI ELEGANT, CÎT MAI
ELEGANT...
ELEGANT...
ELEGANT...

Munca unor instructori sportivi este superficială

Desen de MATTY

sportivi își reprezintă
multe ramuri de sport.

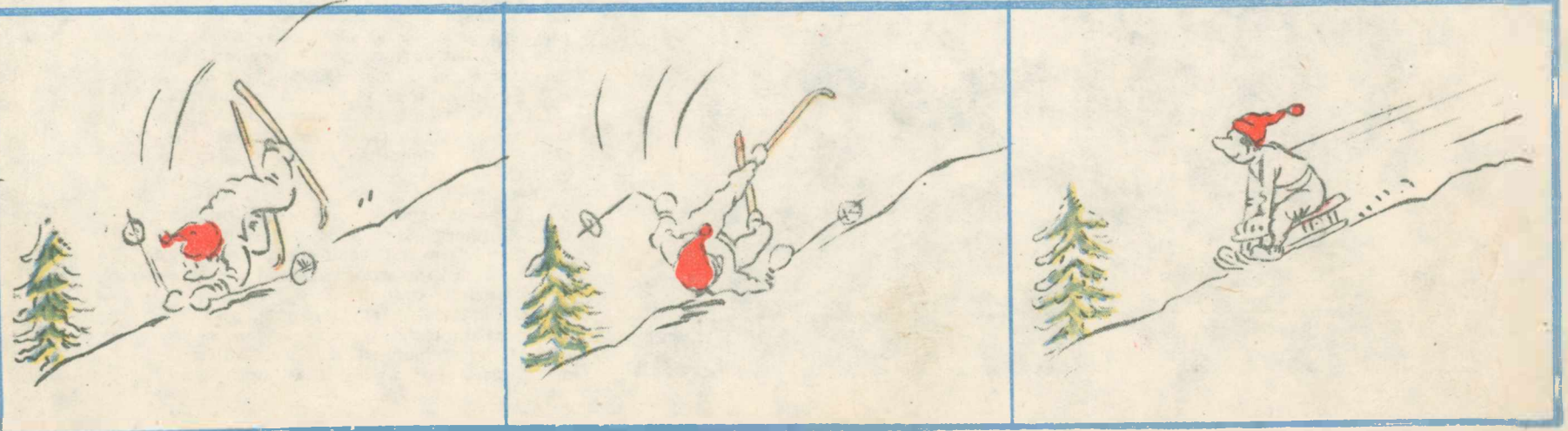
CONDUCERE,
SĂ SĂ TER-
REPEDE...
ETI BOXUL
LA LA SAH!

-BINE CĂ S-A MAI
POTOLIT VÎNTUL.

-ÎN COLECTIVUL LOR,
A ÎNCEPUT DE CURÎND O
SEVERĂ CAMPAНИЕ DE
ECONOMII;

LA PATINAJ ARTISTIC
NU SINT CADRE NOI.

14412

ACCIDENTUL

de ȘTEFAN TITA

Ei, lasă nu te mai uita așa la mine: Ce, n-ai mai văzut față cu părul tuns băiețește? Ce mi-a venit? Uite-așa... Văd că zîmbești. Știi vaszică... Atunci ce mă mai întrebi? M-am supărat, sigur că m-am supărat. Ce, astea-s glume? Să rîzi de nenorocirea oamenilor? Nu, nu-ți povestesc, lasă-mă-n pace. Stai, stai nu pleca... Uf, da' supărăcios mai ești. Pe cuvîntul meu, nu te știam așa supărăcios. Nu poate omul să facă o glumă cu tine, că te-ai și îmbufnat. Dacă aș fi și eu la fel, de mult se ducea de ripă prietenia noastră.

Vrei să-ți povestesc cum a fost? Bine, îți spun, dar să-ți dai cuvîntul că n-ai să rîzi de mine.

De fapt, din cauza ta mi s-a-ntîmplat accidentul. Nu, nu rîde, chiar din cauza ta... Ții minte, m-ai invitat la festivalul organizat de sindicatul nostru: Da, la Parcul de cultură. Să-ți spun un secret. Eu nu fusesem încă niciodată invitat de un băiat la festival. De ce m-am lăudat că mai fusesem invitat de Mircea? Așa, ca să-ți fac necaz. Credeam c-ai să mă vezi cu alți ochi! M-am înșelat? Vai, ce bine-mi pare!

Atunci, să-ți spun mai departe... Era în ziua festivalului. Știam că n-o să mai am timp după schimb să trec pe-acasă să-mi pun rochia nouă în dungi care-ți place ție și să mă coafez. Așa că am venit la fabrică gata coafată și cu rochia nouă pe braț. Ce mi-am zis? Termin lucrul, trec repede la spălător, îmbrac rochia nouă, mă sui în tramvai și-n douăzeci de minute sint la intrare unde știam că m-aștepti.

Cînd m-au văzut fetele cu zulfii pe frunte au început să-și dea coate și să mă necăjească.

— Măi, măi, ce te-ai făcut așa frumoasă?

— Ia spune, Cosinzeano, cine ți-e Făt-Frumosul cu care te-ntîlnești?

Eu, nu c-aș fi rușinoasă, fiindcă n-are de ce să-mi fie rușine, dar nu sufăr să se glumească pe seama mea.

— Vedeți-vă de-ale voastre și nu mai rîdeți de mine, c-apoi...

— Apoi ce? m-a întrebat Zoe. Zoe e cea mai colțoasă din toate.

— Apoi n-o să vă meargă bine, le-am spus. Pesemne însă că mă roșisem și-mi venea să plîng, că numai ce-o văd pe Lina — o știi pe Lina, e cea mai bună prietenă a mea — o văd, zic, pe Lina că mă cuprinde în brațe și-mi șoptește:

— Tu, nu te necăji: lasă-le să vorbească. Și le-am lăsat.

... Unde-am rămas? A, da. Vreau să-mi pun bîsmăluța, dar cum să mi-o pun, să nu-mi strivesc zulfii de pe frunte? Cum o puneam, cum o suceam, tot nu ieșea bine. Ori o puneam reglementar, și atunci ar fi trebuit să-mi stric coafura, ori lăsam zulfii afară, și atunci nu mai era reglementar...

În cele din urmă m-am hotărît. N-o să strivesc frumusețe de zulfii. Mi-am pus bîsmăluța pe ceafă ca un fular și cu zulfii descoperiți am intrat în atelier.

Cînd m-a văzut Ursachi, șeful nostru de atelier, odată a lăsat capul pe-o parte și s-a uitat lung la mine.

— Iar ai început, tovarășă?

Mi se pare că ți-am mai spus. Tovarăgul Ursachi a mai dus muncă de lămurire cu mine. Nu s-a lăsat pînă ce nu m-a făcut să port bîsmăluța reglementar.

Eu mă fac că n-aud. Dar nici el nu s-a lăsat.

În privința protecției muncii e catir. Știi ce mi-a spus?

— Ia, viră-ți la moment otrăvitorii sub basma că acuși ți-i prinde mandrina.

Mă știi, eu nu sint superstițioasă, dar ce să spun, de data asta, parcă i-a fost gura... Ce s-o mai lungesc, cum m-am apropiat de mandrină și am dat drumul la curent, m-am aplecat, și deodată mi s-au învîrtejit zulfii pe mandrină. Vai! M-a săgetat odată o durere de credeam că-mi ies ochii din cap. Nu, degeaba spui, nu-ți poți închipui ce durere simți cînd ți se smulge părul din cap.

Acum rid, dar atunci am dat un țipăt de-am adunat tot atelierul. Într-o clipă au fost și fetele, și tovarășul Ursachi lângă mine. Au oprit curentul și m-au luat pe sus de lingă mașină de m-au dus la dispensar. Accidentul n-a fost cine știe ce, dar vezi că mă speriasem. Cînd m-am mai liniștit, primul gînd mi-a fost că n-am să mai pot merge la festival. De durut nu mă mai durea, dar cum să dau cu ochii de tine, ca o gîscă jumulită?

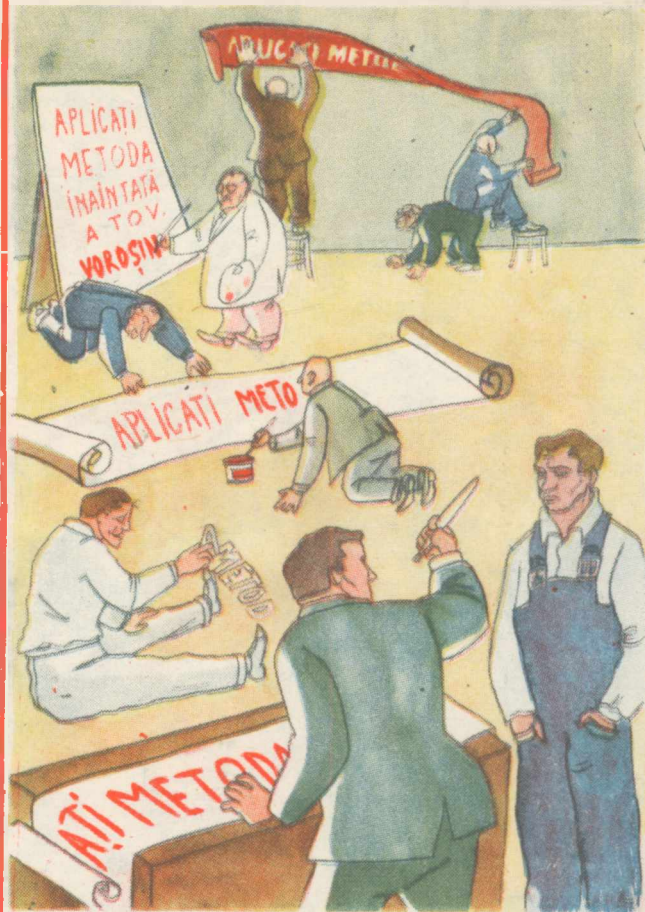
Știu, ție ce-ți pasă, îți vine să rîzi, dar ia să fi fost în locul meu, atunci să te fi văzut! Și eu, proasta, tot cu gîndul la tine eram, c-o să mă aștepti la intrare. Așa că am rugat-o pe Lina să te anunțe că nu pot să viu că am o ședință de U.T.M.

— Cum, așa, pe neașteptate? Mi-a spus Lina că te-ai mirat.

— De, nu știi cum vin citeodată ședințele? Așa, pe negîndite, a biuguit ea.

— Dar atunci cum se face că dumneata nu te-ai dus la ședință? ai încolțit-o pe Lina.

— Si ea s-a zăpăcit și n-a mai știut ce să-ți

— Tovarășe, dv. de la Cabinetul tehnic cînd ne exolificați și noua metoda Vorosin?

— N-avem timp! Trebuie să ducem o susținută campanie de agitație vizuală!

răspundă. Cînd mi-a povestit Lina cum s-au petrecut lucrurile, primul lucru ce-am întrebă-o a fost:

— Și i-ai spus că m-a jumulit mandrina?

— Nu. Cum o să spun? Ți-am dat doar cuvîntul că nu spun. Așa e Lina. Dacă-ți dai cuvîntul că nu spune, e mormint. Nu zîmbi, că nu o cunoști.

Apoi, să vezi, m-am bucurat în sinea mea. Mi-am spus că ești deștept. Nu crezi în minciunile noastre. Ho, acum nu te umfla în pene pe chestia asta...

Pe urmă mi-a părut rău că n-am lăsat-o pe Lina să-ți spună adevărul.

Dar stai, cum de-ai aflat de accident? Aha, te-ai văzut cu frati-miu...

Bine, dar cum puteai să te vezi cu el cînd a plecat de două luni la Hunedoara?

Vai, cum te-ai roșit! Vezi că umbli și tu cu minciuni? Ei, hai, spune-mi adevărul.

Da, am primit un buchet de garoafe. Adevărat? Tu mi l-ai trimis? Îți mulțumesc. Foarte frumos. Dacă nu știam că ești supărat pe mine, aș fi fost sigură că-i de la tine.

Dar tot nu mi-ai spus cum de-ai aflat de accident. Cine ți-a spus? Cum? Lina? Vai, să-i fie rușine. Așa își ține ea cuvîntul dat? Nici n-am să mai vorbesc cu ea. S-o iert? Să nu-i pomenesc nimic?

S-a zbuguiat pînă ți-a spus? Dar atunci cum de și-a călcat cuvîntul? A, așa? Ai lămurit-o tu că, de fapt, nu-și calcă nici un cuvînt. Cum asta? Mă-a făgăduit doar că nu-ți va sufla o vorbă. Păi atunci... Știi tu, cînd m-așteptai la intrarea Parcului de cultură.

Stai să-ți spun cu precizie. În ziua festivalului. După aceea, nu, nu i-am cerut să-și țină făgăduiala. Ce să văd? Aha, că atunci cînd mi-a dat cuvîntul și l-a respectat dar pe urmă nu mi-a mai făgăduit nimic, așa că... Ești deștept, ce să zic! Ai o judecată...

Dar nu te mai uita așa la mine! Spune drept, nu-ți plac așa, cu părul tuns băiețește? A-răt ca o gîscă jumulită. Ba da, lasă că știu eu... Ce să fac?

Ți-am spus, că tu ești de vină. Că dacă n-ai fi așa de supărăcios, și nu ți-ai închipui că toată lumea se uita la tine atunci cînd m-aștepti, eu n-aș fi venit coafată la fabrică și nu mi-aș fi prins zulfii în mandrină... Nu-i nimic, pînă-ntr-o lună ai să vezi, o să-mi crească iar părul mare. Dacă vrei, nu ne vedem pînă atunci... Da, acum ai voie să rîzi. Poți să rîzi cit poțtești. Dar mai întii spune-mi încet la ureche: ți-a fost dor de mine?

Ilustrație de Iacob Lazăr

Mobilă Nouă

de VIRGIL PUICEA

De fapt, dacă n-ar fi venit deșteptul ăla de la minister, toate ar fi fost în regulă. Sau, dacă ai venit, ocupă-te de producția uzinei că pentru asta ai fost trimis. Nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala. Că doar ministrul te-a trimis să vezi de producție, nu de mobilă. Și cu producția, slavă domnului, stăm destul de bine, și asta datorită muncii mele neobosite de director. E drept că mai avem și unele lipsuri, dar de astea răspunde inginerul-șef! Și, poftim, dacă zici că te-a trimis ministrul, fă-ți datoria. Critică-l pe inginerul-șef, dă-i și sancțiuni, dar lasă-n pace mobila!

Păi dumneavoastră știți cât m-am luptat eu pentru mobila asta? Fiindcă, toată povestea a început prin decembrie. A venit la mine în birou contabilul-șef, Vlăduț. De la bun început trebuie să vă spun că noi nu ne prea avem bine. Vlăduț ăsta e tânăr, a terminat școala acum câțiva ani. Îi umbli prin cap numai legi, decrete și hașcemeuri. Păi așa era nea Tomiță? N-aveți de unde să-l cunoașteți pe nea Tomiță, că a ieșit la pensie astă-vară. Era fostul contabil-șef. O bogăție de om, nu alta. Acum dumneavoastră nu vă pricepeți la conducerea unei întreprinderi. Vă spun eu: e foarte greu. Și ca să reușiți, așa cum am reușit eu, trebuie să ai un contabil-șef care să știe să se strecoare printre legi și decrete. Așa cum era nea Tomiță. Ei, poftim de fă ceva cu Vlăduț ăsta. Când se ivește vreo problemă mai complicată și-i spun cam cum aș vedea eu rezolvarea, odă-l vezi că-și ia o mustră de parcă l-ar fi înțepat ceva undeva, și-mi zice așa, cam pe nas:

— Consider că e de datoria mea să vă atrag atenția că soluția propusă de dumneavoastră nu se încadrează în limitele decretelor în vigoare!

Și pas de mai fă ceva cu el. D-aia aproape că nu e zi să nu ne certăm. Și parcă-i tot ninge și-i plouă, așa e de acru.

De-aia, drept să spun, m-am mirat când l-am văzut că intră la mine zimbând.

— Știți, — zice — că ne rămân cam șaptezeci de mii de lei la investiții? Propun să anunțăm ministrul și banca. Să le dăm posibilitatea să folosească ei banii ăștia.

— Cum așa? De ce să-i folosească ei?

— Să-i folosească încă anul ăsta. De ce să-i ținem închiși pînă la ianuarie în contul nostru, cînd alte întreprinderi poate că au nevoie de ei?

Atunci mi-a sărit muștarul:

— Ce să înapoim, tovarășe? Cum să înapoim? Ce, nu ți-e bine? Banii ăștia, statul ni i-a dat nouă. Noi îi folosim!

— Bine, dar dacă nu avem nevoie?

— Cum „n-avem nevoie”, tovarășe? De bani avem totdeauna nevoie! Să cumpărăm ceva pe ei. Poftim, cumpără mobilă!

— Dar nu ne trebuie mobilă, tovarășe director! Avem destulă. Păcat de bani...

— Banii ăștia, tovarășe contabil-șef, au fost prevăzuți pentru nevoile oamenilor muncii din întreprinderea noastră. De ce să nu stea omul muncii pe fotolii? I-am pus eu problema „tare” ca să-l încui.

— Să stea, tovarășe director, de ce nu. Dar să stea pe un fotoliu, că-i de-ajuns, nu pe două. Păi, să facem o socoteală. La Colțul Roșu, sînt cinci fotolii și o canapea. Oricînd te-ai duce, găsești un fotoliu liber. La sala de lectură sînt opt fotolii și două canapele. Și acolo găsești oricînd unul

gol. La biblioteca de la cabinetul tehnic sînt...

— Tovarășe, i-am tăiat eu ridicîndu-mă în picioare, ca să-l ridic, cit mai „de sus”, tovarășe, zic, dumneavoastră cunosti din lege principiul conducerii unice în întreprinderi. În baza acestui principiu, eu, în calitate de conducător al acestei întreprinderi, îmi trasez sarcina să cumperi din banii de la investiții, fotolii, mese, dulapuri, scaune, mesuțe, taburete, bănci, canapele, banchete și alte mobile. Acest lucru e perfect legal! Punct.

În cîteva zile s-a dus mobila. Era mai mare dragu' să privești. La „Colțul Roșu” erau cinci fotolii roșii — cele vechi — și în fața lor cinci fotolii albastre — cele noi. Fotolii noi erau și la bibliotecă, și la registratură. În birouri de-abia mai aveai pe unde te-nvîrți, iar în coridoare erau frumos aliniate dulapurile noi-nouțe și stivele de scaune.

La cantină, tot peretele din fund era ocupat de o stivă de mese, puse unele peste altele. Ce să spun, era o minunăție. Ți-era mai mare dragul să umbli printre ele și să le vezi așa netede, lustruite, strălucitoare. Îmi făcusem un obicei de a da o dată dimineața tîrcoale prin toată clădirea, numai ca să mă pot bucura de ele. La unul din rîndurile astea, dau nas în nas cu Vlăduț. Era galben de ciudă.

— Acum cred că avem destulă mobilă! Îmi zice el.

Eu, ca om cu gînd curat, care nu știe ce-i pregătește dușmanul, răspund, de bună credință:

— Da, acum e destulă.

— Atunci, sare el, pot să anunț ministrul că îi înapoim douăzeci de mii de lei?

— Care douăzeci de mii? am tresărit eu.

— Păi ne-au rămas douăzeci de mii și de mobilă nu mai avem nevoie.

Mă prinsese al dracului. Dar nu m-am lăsat.

— Ei și? Ce dacă nu mai avem nevoie de mobilă? Avem nevoie de altele. De banii ăștia cumpărăm... cumpărăm... cumpărăm covoare! Exact, covoare.

— Dar unde să le mai punem? Doar covoare avem peste tot.

— Nu-i nimic, să mai avem! Dacă e nevoie le atîrnăm și pe pereți!

S-a uitat la mine, parcă să mă-nghită. Dar a doua zi sururi de covoare erau aliniate pe toate coridoarele, ca niște soldați la inspecție. Iar în fața lor, ca un comandant care dă raportul la superior, a ieșit Vlăduț.

— Am cumpărat covoarele, tovarășe director. Acum cred că nu mai avem nevoie de nimic.

Am întreat prudent:

— Bani mai avem?

S-a nverzit la față.

— Mai sînt vreo șapte mii.

— Aha. Ei bine cumpărăm... astea... cum le zice?... De banii ăștia cumpărăm scuiptori, scrumiere, lămpi de birou. De toți banii.

A plecat fără să-mi dea bună ziua. A doua zi, pe birou aveam cinci lămpi. Aia veche și patru noi. Una articulată, una cu abajur japonez, una cu glob și una cu abajur de sticlă. Iar într-un colț era un turn făcut din cîșă sprezece scrumiere. În tot lungul coridorului se aliniau, noi și scuiptore, scuiptorile.

Atunci ne-a picat și deșteptul de la minister.

La-nceput am crezut că-i place și lui mobila nouă, că-i tot da tîrcoale. Dar pe urmă abia am observat că băgase probabil un fitil scorpia aia de Vlăduț, fiindcă m-am pomenit într-o zi cu amîndoi la mine.

— Văd că v-ați aprovizionat din plin cu mobilă — mă ia deșteptul de la minister, așa, pe departe.

— Mda, ne-am cumpărat cîteva lucrășoare. Nu strică un scaun mai mult la casa omului.

— Numai că la dumneata cred că sînt cam o mie de scaune mai mult, nu unul!

Auzi, o mie de scaune! Cînd cinci sute erau cu toate. De-asta n-am putut eu să sufăr niciodată pe ăștia care exagerază! Dar și eu i-am zis:

— Nu-i nimic, să aibă pe ce oamenii la ședințe.

L-am fulgerat și, dar pînă la ședința Vlăduț. Precis că așezat pe coridor. Altul n-avea cine să-l prindă pe el!

— Păi, o să mai mearse la el pornea! i-am răspuns eu. Facem o clădire, și o să avem nevoie de cîteva scaune!

E prevăzut în plan! O mare de scaune!

— În care plan? S-a mirat de acolo! la minister.

— În planul pe care ni l-am făcut pentru planul pe cincizeci și șapte! zic.

S-a uitat la mine lung.

— Dumneata știi povestea ăluia, zice, că și-a cumpărat întii potcoavele pentru cal?

Așa-i că e puțin sărit? Spuneți și dumneavoastră ce legătură au potcoavele cu scaunele? I-am retezat-o scurt.

— Nu prea am eu timp de povești!

— Că bine zici, sare el de colo, să nu pierdem timpul cu poveștile. Se face aici în cartier un cămîș studentesc. Institutul lor ține de ministrul nostru. Ei și-au terminat clădirea, dar n-au mobilă. Îmi iau eu sarcina să aranjez formele la minister. Dumneata să urgencezi numai trimiterea mobilei.

M-am uitat la Vlăduț. Rînjea, al dracului. Precis că și asta tot de la el pornește. Dar ce puteam să-i mai zic? Ordinul ministrului. Pe urmă, două zile am fost ca bolnav. Cum, doamne iartă-mă, să nu fii, cînd vezi cum îți cară bunătatea de mobilă. Și covoarele, și scuiptorile, și scrumierele și lămpile. Tot, tot! Iar la urmă de tot, mă pomenesc și cu Vlăduț.

— Tovarășe director, vi se impută costul transportului mobilierului, de la magazin la noi și de la noi la căminul studentesc.

— Mie? De ce?

— În baza principiului răspunderii unice! Ce să-i fac? Am plătit. Și nu mi-ar fi părut rău dacă mi-ar fi lăsat barem lămpile de birou. Măcar aia cu glob!

Ilustrații de A. Poch

CÎNTUL I

...Și după ce a rătăcit pe mare nenumărate zile și nopți, urmărit de furia lui Neptun, Ulise a văzut deodată în fața lui o fișie de pământ. Însetat și înfometat a făcut eforturi supraomenești și a ajuns pe uscat.

Odată aici, s-a oprit câteva clipe, neștiind încotro să apuce, apoi s-a întrebat în sinea lui: "Oare unde sînt"? La care Minerva, zeița lui protectoră, i-a răspuns: "Te afli în satul Costișa, comuna Frătăuții Noi din raionul Rădăuți". Ulise, deși n-avea încă de asemenea idee, i-a mulțumit zeiței, și dintr-o dată s-a întrebat: "Dar unde e cooperativa?" Și tot așa în sfârșit: "Du-te la cooperativa, și s-a dus Ulise în poartă, unde era. Cînd i-a răsunat închișă a rău, vocea vinzătorului, a băran Vasile: "Pune ești tu, străine?" Răspuns Ulise, și vreau să-mi dai ceva de mâncare.

— Azi nu vindem, a răspuns Cuciușan. Azi bem!

Venise cota de rachiu și, ca de obicei, Cuciușan Vasile ținea închis, cît ținea rachiu. Pe urmă cînd el și prietenii lui au terminat cota de rachiu, a

deschis. Atunci Minerva l-a făcut nevăzut pe Ulise și i-a spus: "Privește și ia aminte". Și a văzut Ulise cum aplică Cuciușan Vasile comerțul de îmbrăcat în haine țărănești și se prezenta cu o cerere la referentul Cuciușan Silvestru.

— Ce ai? a întrebat referentul.
— O cerere! a spus Ulise.
— Altceva ai?
— N-am!
— Dacă n-ai, adă!

Și a adus Ulise băutura, și numai atunci i-a luat referentul cererea. A plîns Ulise cu lacrimi amare pentru țărani din comună, apoi a grăit:
— O, Minerva! Înțelepți au fost zeii, că au făcut oceanele cu apă! Dacă ei cu vin le-ar fi lăsat fără oceane!

Și iar l-a făcut Minerva nevăzut pe Ulise, și l-a lăsat apoi în grajdul taurilor comunali. Flămînd cum era, Ulise s-a pregătit să taie un taur, pe care să-l mănînce apoi fript, cînd cel mai bătrîn dintre tauri a grăit:

— Ah, Ulise, privește mai înțelegător! Ce slabi sîntem, și ai să-ți dai seama că pe toți de ne-amînca, tot flămînd ai rămîne! Și noi știm ce-i foamea, căci tare sîntem prost hrăniți! Și de slabi ce sîntem, nu mai sîntem

— Păi, de aia te-am trimis aici, a răspuns Minerva. Știam că Vasile Cuciușan ăsta te... u-sucă! Dar fiindcă n-am fost sigură c-o să-ți placă, te-am fă-

cut nevăzut. Și încă n-ai terminat dintr-o dată, Ulise s-a văzut la sfatul popular. Era îmbrăcat în haine țărănești și se prezenta cu o cerere la referentul Cuciușan Silvestru.

— Ce ai? a întrebat referentul.
— O cerere! a spus Ulise.
— Altceva ai?
— N-am!
— Dacă n-ai, adă!

Și a adus Ulise băutura, și numai atunci i-a luat referentul cererea. A plîns Ulise cu lacrimi amare pentru țărani din comună, apoi a grăit:

— O, Minerva! Înțelepți au fost zeii, că au făcut oceanele cu apă! Dacă ei cu vin le-ar fi lăsat fără oceane!

Și iar l-a făcut Minerva nevăzut pe Ulise, și l-a lăsat apoi în grajdul taurilor comunali. Flămînd cum era, Ulise s-a pregătit să taie un taur, pe care să-l mănînce apoi fript, cînd cel mai bătrîn dintre tauri a grăit:

— Ah, Ulise, privește mai înțelegător! Ce slabi sîntem, și ai să-ți dai seama că pe toți de ne-amînca, tot flămînd ai rămîne! Și noi știm ce-i foamea, căci tare sîntem prost hrăniți! Și de slabi ce sîntem, nu mai sîntem

buni de nimic, și chiar vacile noastre ne înșeală!

Și-a amintit atunci Ulise, de credincioasa lui soție Penelopa, care luptă din greu cu pețitorii, și cu lacrimi în ochi, i-a iertat pe bieții tauri. Apoi amintindu-și de Cuciușan Vasile și de Cuciușan Silvestru, i-a spus zeiței:
— Măreață Minerva! Tu care mă faci pe mine nevăzut cînd vrei și cum vrei, fă un bine oamenilor din sat, și fă-i nevăzuți și pe ăștia!

La care Minerva a răspuns.
— Să încercăm, Ulise, să încercăm!

Apoi a părăsit Ulise satul, dînd prilej autorului să povestească întâmplările din:

CÎNTUL II

Voința zeiței l-a purtat pe Ulise multă cale, pînă cînd a ajuns el într-un oraș mare, Bucureștii, și anume la cooperativa "Gutenberg" din Splaiul Unirii nr. 181. Cum a ajuns aici, Minerva l-a avertizat:

— Bagă de seamă, Ulise! În cooperativa asta s-ar putea să te îmbolnăvești!...

— De ce?
— Pentru că este o atmosferă nesănătoasă!

— Și cine-i vinovat? a întrebat Ulise.

— Președintele, Manolescu Te

LECȚIE DE

Științele naturii

de AL. VIANU

PROFESORUL: — Ozarchievic!

ELEVUL: — Prezent!

PROFESORUL: — Poftim la lecție! Așaa!... Spune-mi, te rog, ce legume cresc într-o grădină cu zarzavaturi?... Hai, gîndește-te!

ELEVUL: — Într-o grădină cu zarzavaturi cresc... cresc... cresc...

PROFESORUL: — Nu fi emoționat. Ești doar flăcău mare, într-a-întîi elementară.

ELEVUL: — Cresc... cresc... Hapciuu! (a strănutat)

PROFESORUL: — Să crești mare!

ELEVUL: — Cresc și... să crești mare și alte legume!

PROFESORUL: — Ozarchievic, nu te flicști. Gîndește-te la ce vorbești. Nu-ți amintești? Tatăl tău e doar director la Gospodăria agricolă de stat din Curtișoara, raionul Slatina. N-ai vizitat niciodată grădina Gospodăriei?

ELEVUL: — Am vizitat-o.

PROFESORUL: — Ei, atunci spune: acolo ce cresc?

ELEVUL: — Buruieni!

PROFESORUL: — Or fi și buruieni, dar în afară de ele ce se mai găsește în grădină?

ELEVUL: — Se mai găsește... ce se mai găsește...

PROFESORUL: — Fii atent! În grădină pe straturi n-ai văzut nimic?

ELEVUL: — Aha, da: găini, rațe, porcei!

PROFESORUL: — Ce legătură au zarzavaturile cu rațele?

ELEVUL: — Păi ce, rață pe varză e rău?

PROFESORUL: — Dar roșii? Roșii nu cresc în grădina Gospodăriei?

ELEVUL: — Cresc roșii verzi. Așa cresc ele în grădina Gospodăriei.

PROFESORUL: — Cîte feluri de roșii cunoști?

ELEVUL: — Trei feluri.

PROFESORUL: — Bravo! Să le auzim. Gîndește-te tot la roșiile din Gospodăria unde e tatăl tău director.

ELEVUL: — Da. Primul fel: roșiile din care a făcut mama bulion; felul doi din care a făcut nenea contabilul-șef bulion; felul trei, din care n-a făcut nimeni bulion.

PROFESORUL: — Nimeni?

ELEVUL: — Nimeni, c-au fost roșii stricate verzi și mici. Știi, grădina Gospodăriei e în paragină, de-aia...

PROFESORUL: — Păi ce, voi legume pentru casă luați din Gospodărie?

ELEVUL: — Firește, de acolo ia mămica. Pentru casă, pentru conserve...

PROFESORUL: — Și tătucul nu i-a făcut observații?

ELEVUL: — Ba da. I-a spus că trebuia să facă mai multe conserve.

PROFESORUL: — Bine, bine, dar n-a oprit-o să mai intre în grădină?

ELEVUL: — A oprit-o. Zicea că nu face pentru o soție de director să care singură zarzavaturile.

PROFESORUL: — Asta nu e o pildă frumoasă! Produsele grădinii nu sînt ele familiei directorului.

ELEVUL: — Păi nu, și familia lui nenea contabilul-șef a luat jumătate.

PROFESORUL: — Să revenim la lecția noastră. Ce este vița de vie?

ELEVUL: — Vița de vie face struguri.

PROFESORUL: — Și din struguri ce se obține?

ELEVUL: — Vin.

PROFESORUL: — Ai putea să-mi răspunzi cît vin e în stare să bea un om?

ELEVUL: — Asta nu știu, dar pot să vă spun cît vin e în stare să fure un om: 200 de litri.

PROFESORUL: — De la cine ai aflat?

ELEVUL: — De la tata. Din Gospodăria lui s-a furat.

PROFESORUL: — Și tatăl tău a închis ochii?

ELEVUL: — Pentru ce să-i închidă? E om

tinăr! S-a sfătuit cu contabilul-șef Constantin Iancu.

PROFESORUL: — Și contabilul-șef?

ELEVUL: — S-a sfătuit cu frate-său, Emil.

PROFESORUL: — Frate-său e la miliție?

ELEVUL: — Nu, e la noi la Gospodărie. Contabil. Și Emil s-a sfătuit cu cumnatu-său, Sebescu.

PROFESORUL: — Și Sebescu ăsta ce e?

ELEVUL: — Tot contabil. Tot la noi la Gospodărie. Și nenea Sebescu s-a sfătuit cu Florescu și cu Victor Candidatu.

PROFESORUL: — Cu ăștia pentru ce s-a mai sfătuit?

ELEVUL: — Fiindcă nenea contabilul-șef, zice că acești doi sînt ai mai deștepți contabili din Gospodărie.

PROFESORUL: — Or fi!

ELEVUL: — Or fi, dar eu nu cred. Așa zice el, contabilul-șef. Îi place să-și laude rudele...

PROFESORUL: — În biroul Gospodăriei se găsesc așadar numai rudele contabilului-șef?

ELEVUL: — Aș! Păi ce, porcii sînt rudă cu el?

PROFESORUL: — Porcii? Da! ce treabă au porcii în birou?

ELEVUL: — Caută în registre.

PROFESORUL: — Și nu-i gonește nimeni afară?

ELEVUL: — Îi gonește funcționarii cînd sesc dimineața la birou.

PROFESORUL: — Porcii ăștia ar trebui tăiați!

ELEVUL: — Nu îngăduie nenea contabilul-șef, că el vrea să aibă evidența tuturor registrelor.

PROFESORUL: — Nu înțeleg!

ELEVUL: — Păi, au înghițit porcii cîteva registre. D-aia... Nenea contabilul zice că nu-i poate trimite în oraș la abator.

PROFESORUL: — De ce?

ELEVUL: — Zice că nu-i voie să se înstrăineze registrele Gospodăriei!

odor! Umblă cu fel de fel de mahalagisme, ponegrește oamenii, ca să-și poată face el treburile cum vrea! Și nu umblă numai cu mahalagisme. Umblă și cu mașina cooperativei în interese personale. Așa, spre exemplu, cu mașina asta și-a dus el cățelul la spital.

— Atunci, greșești Minerva, a răspuns Ulise. Inseamnă că nu umblă cu mașina în interese personale. Umblă cu mașina în interesul cățelului!

Deodată, Ulise a văzut ieșind pe poarta cooperativei trei butelii de aragaz.

— Unde pleacă buteliile astea?
— La președinte acasă! a răspuns Minerva.

— Sînt ale lui? a întrebat Ulise.

— Nu! sînt ale cooperativei...

— Și atunci de ce le ia?

— Le ia... ca să nu le mai aducă!

— Vasăzică, nu le ia fără motiv!

Chiar atunci, văzu Ulise o mașină mare încărcată cu deșeururi de cherestea, ieșind pe poartă.

— Dar scindurile astea, unde pleacă? întrebă el.

— La președinte acasă!

— Și sînt ale lui?

— Nu. Sînt ale cooperativei.

— Și atunci cum le ia?

— Nu vezi? Cu mașina!

— Bine, bine, dar nu are descărcare!

— Păi, dacă le descarcă acasă, nu se cheamă că arde el cărcare, deșteptule? Cooperăva e... descărcată. Asta e important!

Ulise ridică din umeri, și tocmai se pregătea să mai ceară lămuriri, cînd deodată îl văzu ieșind pe poartă chiar pe președinte.

— Unde pleacă?

— La băi!

— Și are dreptul?

— N-are! Dar și-a făcut el o adeverință falsă, el a scris-o, el a semnat-o, și s-a dus!

Ulise era uluit.

— Bine, Minervo mamă, dar...

— Fără, fără!

— Pardon!... Bine măreacă Minervă, dar nici tu n-ai putea să faci asemenea minuni!

— Ei, ce să-i faci, oftă Minerva, eu nu sînt decît o biată zeiță! El e președinte!

— Dar cine-i forul lui superior?

— Uniunea Prestări Servicii din strada Colței 9!

— Și cum se poate că forul superior nu-l pedepsește!... Oo! Dacă ar fi aici fiul meu, Telemac!

Și Ulise pleacă mai departe căci Minerva nu mai avea mult timp, întrucît în curînd trebuia să semneze condica în Olymp. Așa că îl lasă imediat pe Ulise în:

CÎNTUL III

și anume în „Bumbăcăria Românească“ Jilava. Era în ziuș de 5 februarie 1954, cînd Ulise, a un la poarta fabricii, a văzut Era camion oprit în față. nica Te-nionul fabricii „Teh-dice fire care venise să ri-briciei.

— Nu putea războaiele fa-tovarășul Nicolae...
tabil de la Bumbăcăria a spus nească!

— Bine, dar fabrica om-voiel a spus delegatul „Teh-nica Textilă“.

— Nu pot!

— Tovarășe contabil, dar în-scamnă că mașina a făcut 40 de kilometri degeaba!

— Nu-i degeaba! Doar vă costă patruzeci de lei pe oră!

— Păi atunci?

— Atunci... altădată!

— Bine, dar de ce?

— Pentru că facturierul e în-chis într-un dulap, și nu-l pot deschide!

— Faceți un aviz de expedi-ere! Așteaptă fabrica, drumul pînă aici costă bani...

— Ce pot să fac eu?

— Dați-ne fire!

— N-auri că n-am facturie-ru! E-n dulap!
Ulise, care era martor la a-ceastă scenă, s-a adresat zeiței:

— Minerva! O Minerva! Tu care ești zeița înțelepciunii, îm-prumută-i cîteva grame de în-telepciune acestui șef contabil, că uite ce face!

— Nu mai e loc! rosti Mi-nerva. E plin!

— Cu ce?

— Cu birocrație!

— O Minerva! Minerva, să nu existe nici o soluție ca să-i mai scoți ăștia din birocrație?

— Ba da! Trebuie bine frecat și scuturat! Dar eu nu pot!

— Atunci, Minerva, dacă tu nu poți, roagă pe zeii tăi să-l frece!

— Ce vorbești? Să-l frece mei? Asta-i bună! Să-l arzeii lui!

fără a gîndit că și Minerva autoca... așa că a plecat Pe dr... toareșă privirea, și lui Ulise: lecat-fără fire.

— Ei, ce zicea i-a spus trei cinturi?

— Ne ajung, a...
Dar am o rugămîntec azi

— S-aurim!
— Toate aceste trei cin-vrea...

— Ce?
— Să le cînt la „Urzica“!
— Să încercăm, Ulise, a răs-puns Minerva, să încercăm. Și Ulise... a încercat.

SADI RUDEANU

Codul manierelor elegante

de C. CRISTOBALD

Capitolul I.

Comportarea persoanelor „bine“ în societate

Art. 1. — Cum să vorbești cu subalternii.

Cu subalternii trebuie să vorbești frumos. Dacă vă numiți, să zicem, Liveanu Sahia și sînteți, să zicem, inginer șef la Întreprinderea nr. 3 Construcții a Trustului nr. 4 Construcții Hunedoara, și vine la dumneavoastră, să zicem, tovarășul Zudor Andrei de la Școala de calificare a Trustului și începe să vă spună ceva, nici să nu-l lăsați să termine, și să-i vorbești frumos, în următorii termeni:

— Ieși afară! Și dacă vii să mă mai con-turbi cu asemenea fleacuri, te-nvăț eu minte, cum am mai învățat și pe alții!

Apoi, pentru că — pînă să tacă — tova-rășul tot a apucat să soună ce-l doare, să țineți minte ce-a spus. Și anume: că una din problemele Trustului este pregătirea practică a celor 20 de tineri constructori, înscriși la Școala de calificare a Trustului, la gradul I Dulgherie, deoarece numai cu pregătirea teoretică pe care o primesc la școală, nu pot deveni utili producției.

Art. 2. — Cum să vorbești cu superiorii.

Cu superiorii trebuie să vorbești astfel: în cea mai apropiată ședință de producție a Trustului să spuneți:

— Să trăiți, tovarășe director! Îmi iau respectuos permisiunea să vă pun o problemă care nu e o glumă: pregătirea practică a celor 20 de tineri constructori dulgheri care...

... Și să repetați cu glas mic, cuvînt cu cuvînt, ce v-a spus tovarășul Zudor; dar ați fost inteligent și l-ați dat la timp afară din

birou, ca să nu-și mai ia mocofanul nasul la purtare cu „propuneri“ și „probleme“, față de dumneavoastră, persoană subțire.

Art. 3. — Cum să călătoriți în autobus.

În autobus, puteți să călătoriți cum vreți. Fie și în autobus I.R.T.A., fie și pe ruta Deva-Brad-retur.

Cu o condiție: să vină autobusul, fie și la ora 11, dacă nu la ora 7, cum spune orarul. E drept, cu o asemenea întîrziere, cate vă

dă peste cap tot programul ce vi l-ați făcut, degeaba vă mai duceți la Brad.

Și cu încă o condiție: să vă dea bilet ca-sierul din Deva. Că, dacă nu vă cunoaște personal, nu vă dă. Sau, dacă vă cunoaște și nu vă simpatizează, tot nu vă dă. Dar dacă sînteți de sex feminin și vă... simpatizează, vă dă. Om... manierat!

Și cu o altă condiție: să vă dea și casierul din Brad, bilet de întors. Că și el are ace-leași maniere și... manii, ca și frăține-său de la Deva.

Și cu o ultimă condiție: înainte de a porni autobusul din Brad, să nu afle șoferul că a sosit berea, că atunci nu se mai știe cînd și cum vă mai duce la Deva.

Tovarășă Rusneac Florica din Deva a că-lătorit cu autobusul I.R.T.A. pe ruta Deva-Brad-retur, în condițiile... condițiilor de mai sus. Și a avut noroc. Afară de pățaniile ară-tate, altceva nu i s-a mai întimplat.

Art. 4. — Cum să vă purtați cu copiii.

Cu copiii trebuie să vă purtați cu foarte multă atenție. Mai ales cînd sînteți învăță-toare, ca domnișoara Biștea de la școala ele-mentară din comuna Murgeni și ca domni-șoara Badiu Maria de la școala elementară din comuna Berezeni (ambele comune, în raionul Murgeni, regiunea Bîrlad).

E necesară o mare atenție, deoarece copiii au piele sensibilă și nu-i puteți bate oricum, că... rămîn semne.

Uneori sînt recalcitranți: nu vor să în-toarcă și obrazul drept, după ce i-ați pâl-muit pe cel stîng.

Să-i trageți de păr nu se poate, neavînd de unde, fiindcă tot trăgîndu-i nu prea le-a mai rămas păr — iar să-i dați cu capul de pereți, n-aveți voie de la direcție, fiindcă au fost vîrșii pereților de curînd.

Încît ajungeți să reflectați că, în asemenea condiții neprielnice, începe să vă fie foarte greu să vă mai exercitați înalta misiune di-dactică, și începe să vă... bată gîndul să vă lăsați de ea.

Nu vă gîndiți rău.

CODICIL

Capitolele și articolele următoare ale ace-s-tui cod, le vom publica imediat ce va fi ca-zul, adică... atunci cînd vor mai fi cazuri.

... de PAVEN

Nu-l nimic, dacă nu aveți „per-
schimbat, vi-l schimb eu la tu-
ria de alături, și vă dau restul!

NOUȚĂȚI ȘTIINȚIFICE

Foiță de țigară, economică
Dă bune rezultate un nou sis-
tem de fabricare a foiței de
țigară. Acest sistem se aseamănă
oarecum cu cunoscuta rețetă a
celebrului specialist în brânze-
turi, din anecdotă, care susținea
că... șvaițărul se fabrică astfel:
se iau mai multe găuri și se în-
conjoară cu puțin cașcaval. După
cum se știe, faimosul specialist
în fabricarea șvaițărului n-a fă-
cut cu metoda sa .. nici o brânză.

Tot așa se fabrică—uneori—și
foița de țigară - de către fabrica
de hirtie „Steaua Roșie” din
Bacău.

Adesea, la această fabrică...
se iau mai multe găurele și se
înconjoară cu puțină hirtie, de
preferință cât mai... groasă, care
—astfel preparată—primește de-
numirea de... foiță de țigară.

În plus, uneori, în aceeași
„cârtică” se găsesc foițe de mai
multe culori. (Explicația tehnică:

pasta din care s-a plămădit acea
„foiță” n-a fost uniformă). Fu-
mătorul, când vede o asemenea
foiță, zice: p—asta n-o pot fuma.

Prin urmare, aceste foițe cu
găuri au și însușirea că produc...
găuri în punga consumatorului.

Și tocmai în aceasta constă...
economia. Într-adevăr, foița de
țigară, fabricată astfel, le aduce
fumătorilor o mare economie,
prin faptul că îi determină... să
se lase de fumat.

EPIGRAMA

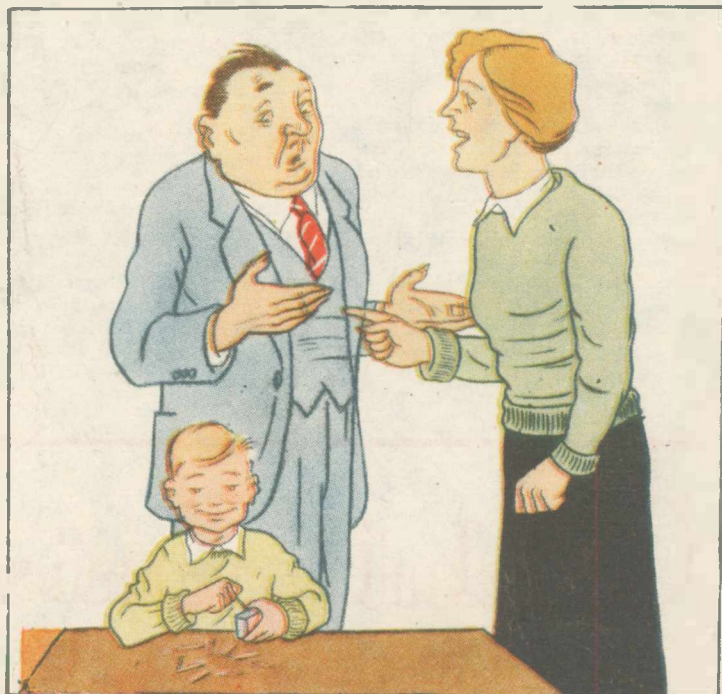
Delapidatorului.

*Tu ți-ai luat trei ceasuri mari de aur
Să-ți fii măsura timpului fugar
Dar pentru locul unde ești acum
Mai bine ți-ai luat un calendar.*

*Soților care venind acasă se-
ra, târziu, spun soțiilor că au
fost la ședință.*

*Trei ședințe în trei zile
Toate trei cu amănări
Ordinea de zi: trei zile
Și concluzii: trei cărări.*

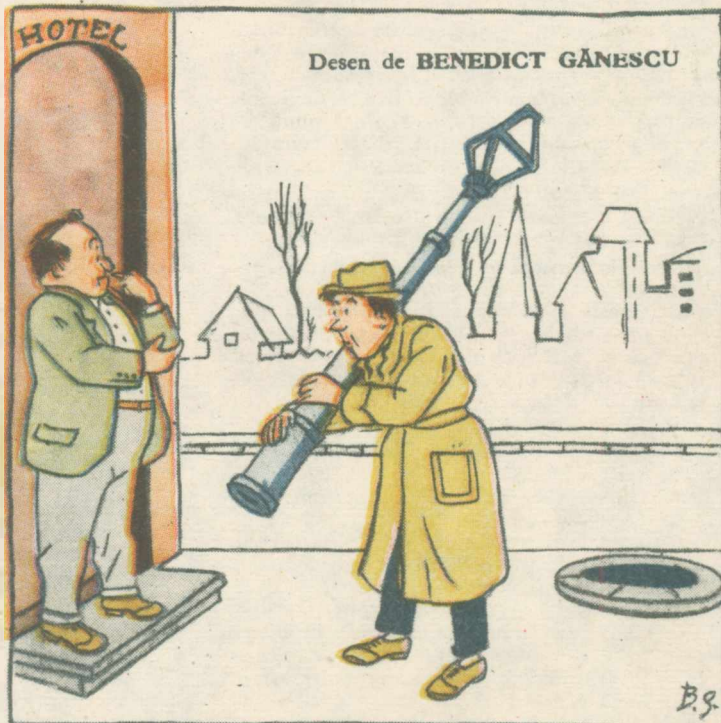
S. R.

— Lăsați copilul să se joace cu materiale inflamabile?!
— Nu sînt inflamabile, sînt chibrituri!

Desen de FRED GHENĂDESCU

*Hotelul de stat din Medgidia nu are becuri în camere iar cetă-
țenii care protestează sînt trimiși la Ferometal să-și cumpere becuri.*

Desen de BENEDICT GĂNESCU

CETĂȚEANUL: — Ce să fac, la Ferometal era închis...

NEGRU PE ALB

❖ Ziarul „Scinteia Tineretului”
publică în nr. 1738 un articol
intitulat: „Aniversarea a 2400
de ani de la moartea marelui
clasic grec Aristofan”.

Iar, în text, articolul
spune:

„...în Capitală a avut loc
vineri seara o adunare con-
sacrată aniversării a 2400
de ani de la nașterea ma-
relui clasic grec, Aristofan”.

După cât știm cu toții,
a fost cam șugubăț satiri-
cul Aristofan. Dar făcea șotii
doar aceluia din vremea sa: tira-
nilor și belicoșilor. Lui însuși
nu-și făcea.

De altfel, dacă și-ar fi făcut
singur farsa de-a se naște
și-a muri, în același an,—
n-ar mai fi avut... timp
să scrie atâtea capodopere
și să devină „mare clasic
grec”.

Afară doar dacă nu cum-
va, în același an, întâi a
murit, și... apoi s-a născut.
Atunci da, a... avut timp.

Adevărul îl va afla, la... timp,
și redactorul respectiv de la
„Scinteia Tineretului”, peste ci-
teva decenii, când va aniversa...

exact, 2400 de ani de la moar-
tea nemuritorului satiric.

❖ Noua carte de telefon pu-
blică și numerele de tele-
fon ale teatrelor din Capi-
tală.

Numerele sînt probabil
exacte.

Dar, la litera respecti-
vă, numele Teatrului Mu-
nicipal este notat astfel:
„Teatrul Municipal I. L.
Caragiale”, care, după
cum se știe, se cheamă în reali-
tate doar „Teatrul Municipal”.

În schimb, teatrul care, după
cum se știe, se numește „Tea-
trul Național I. L. Caragiale”
este notat astfel: „Teatrul
Național din București”.

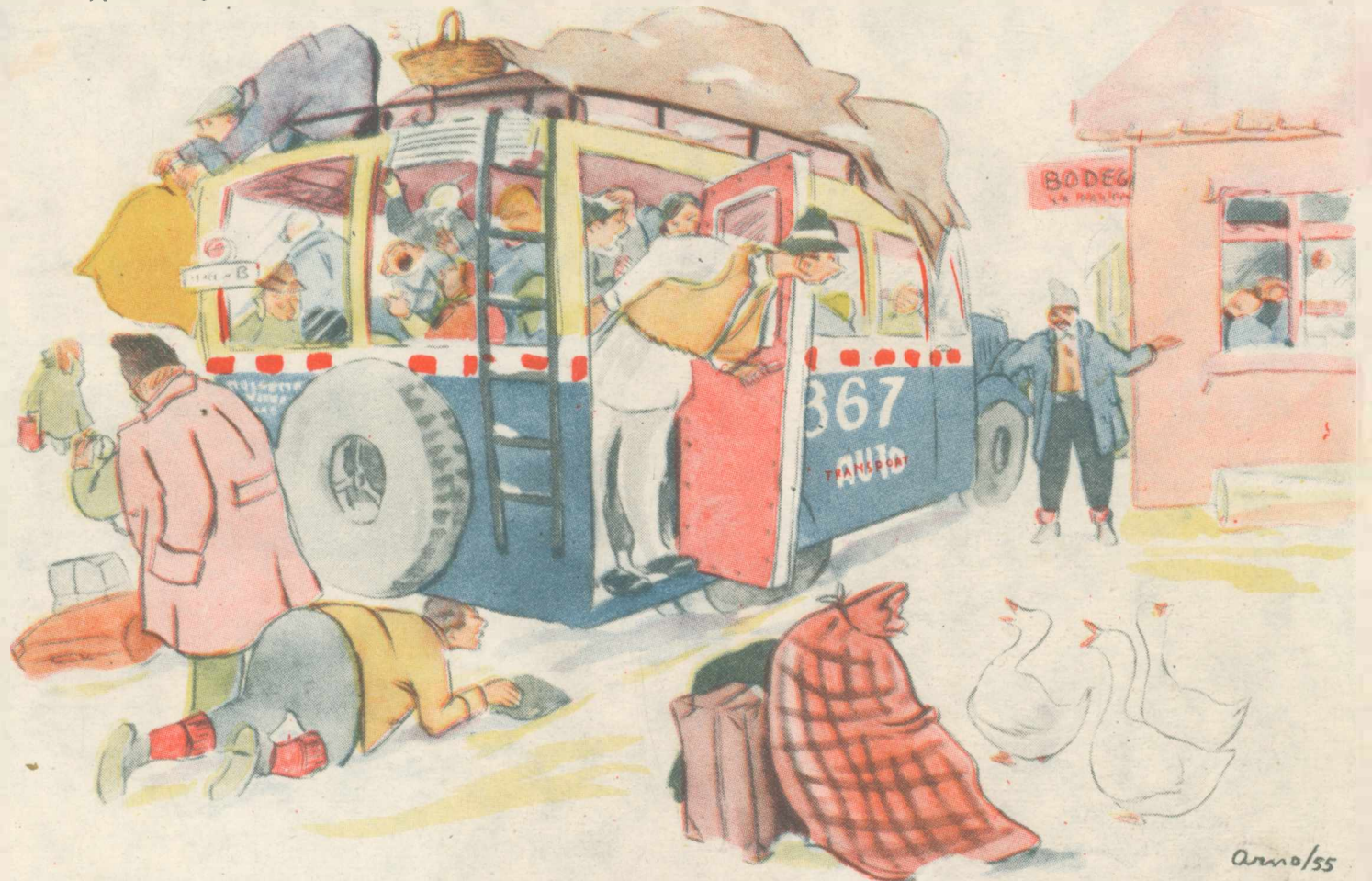
Probabil, ca să nu
credem cumva, greșit, că
în cartea abonaților la
telefon, din București, ar
putea figura Teatrul Na-
țional din... Cluj.

Precizarea e mama cla-
rității!

(Și... redactorul cărții de
telefon e... tatăl greșelilor res-
pective).

N. P. A.

— De ce nu plecăm odată, s-a desfundat drumul?
— Nu, s-a desfundat butolul!

DRAGĂ URZICU,

DRAGĂ URZICO,

Iubesc o fată și vreau să mă însor cu ea, dar nu mă lasă tovarășa Perju Natalia.

Tovarășa Perju nu e nici geloasă, nici soacră. E... ofițer al stării civile, la sfatul popular. Și nu se opune împinsă de vreun interes personal. Se opune din motive... legale. Susține că nu poate căsători două persoane de același sex, și anume... feminin. Prima persoană de acest sex ar fi... mireasa. A doua, cică, sînt... eu. Aspectul meu de sex... contrar, precum și livretul militar, doveditor că am făcut armata, nu sînt pentru tovarășa Perju argumente convingătoare. Valabilă legal e doar mențiunea făcută în registrul oficiului de stare civilă, de vreun funcționar distrat, în 1925 cînd m-am născut, și care — în loc de „Nicolae, băiat” m-a notat „Natalia, fată”.

Pînă voi rezolva chestia asta... legal, țin să-mi exprim regretul că — din pricina unui funcționar distrat în 1925 — mă aflu azi, în 1955, în chip de... Prună Natalia, în controversă onomastică cu tovarășa... Perju Natalia.

Prună... Nicolae
O.C.L. Alimentara,
Roman

URZICO,

La secția noastră Bataj filatură, de la Întreprinderea Țesătura Iași, avem o instalație de venti-

lație formată din două ventilatoare. Știi și tu ce necesar e un ventilator din așa într-o filatură! Dar ventilatoarele noastre au o construcție specială. Sînt făcute în așa fel, încît... ar fi nevoie de altele. Și anume ne-ar trebui două ventilatoare care pe lângă celelalte calități pe care le au, să mai aibă una: să meargă! Noi am ridicat de multe ori această problemă, dar conducerea fabricii a făcut ceea ce fac și ventilatoarele: nimic.

Fă tu ceva, Urzicuțo, și pune în mișcare conducerea, pentru ca ea să pună în mișcare ventilatoarele.

Un grup de muncitori
de la „ȚESĂTURA”
Iași.

DRAGĂ URZICO,

Pentru ca salariații din împrejurimi să ajungă la vreme, și ca să nu întârzie cu drumul după încetarea lucrului, tovarășul director adjunct al fabricii din Valea Călugărească le-a pus la dispoziție un camion.

Tot prin grija tovarășului director adjunct Diaconu Spirea, acest camion sau nu circulă de loc, sau circulă cu întârziere. Salariații, în loc să ajungă la fabrică la ora 7, ajung la ora 9, numai că de cele mai multe ori ajung pe jos deoarece camionul nu mai ajunge de fel...

Tovarășul director adjunct susține că aceasta se întîmplă din cauza vreunei pene la motor. Noi susținem însă că e vorba de o pană la... direcție.

De aceea, credem noi, pentru ca acest camion să se urnească, e necesar să fie băgat în viteză... directorul adjunct.

Rădulescu Alexandru
Valea Călugărească
Regiunea Ploiești

URZICUȚO,

Dacă te interesează cumva să vezi cum rulau pe vremuri străvechile filme cu Pina Menichelli și Biscop, vizitează într-o doară cinematografele „Ilie Pintilie” și „Carpați” din Roșiorii de Vede.

E drept că filmele care rulează acum sînt toate noi, și cele mai multe dintre ele repurtează chiar succese însemnate pe ecranele altor cinematografe. Nu știu însă cum se face că, de îndată ce ajung să ruleze la cinematografele „Ilie Pintilie” și „Carpați”, ele devin pe neașteptate „mute”, iar actorii interpreți, de emoție, tremură așa de tare pe pînă că nu mai înțelegi nimic din tot filmul.

Pianistul, tradiționalul pianist cu valsuri și mazurci, iată ce mai

lipsește acestor adevărate evocări ale filmului mut de odinioară. Și poate, cred eu, Urzicuțo, că mai lipsește și cineva care să sezizeze Direcția regională a cinematografelei, de felul cum sînt prezentate filmele la Roșiorii de Vede.

Gh. Ionescu
Roșiorii de Vede

URZICUȚO,

Întreprinderea din orașul nostru, ai cărei căruțași strîng gunoiul din centrul orașului și îl depozitează... neigienic în piața de la întretărirea străzii Filimon Sirbu cu str. Zugravi, — se numește E.T.A.C.S.

Întreprinderea care nu astupă de trei luni șanțurile de pe str. Zugravi, făcute de oamenii ei cu prilejul montării unui cablu subteran, — se numește E.T.A.C.S.

Dacă nu știi ce-nseamnă E.T.A.C.S., îți spunem noi. Înseamnă... E TACSĂ de plătit, de către cetățeni pentru... serviciile de mai sus.

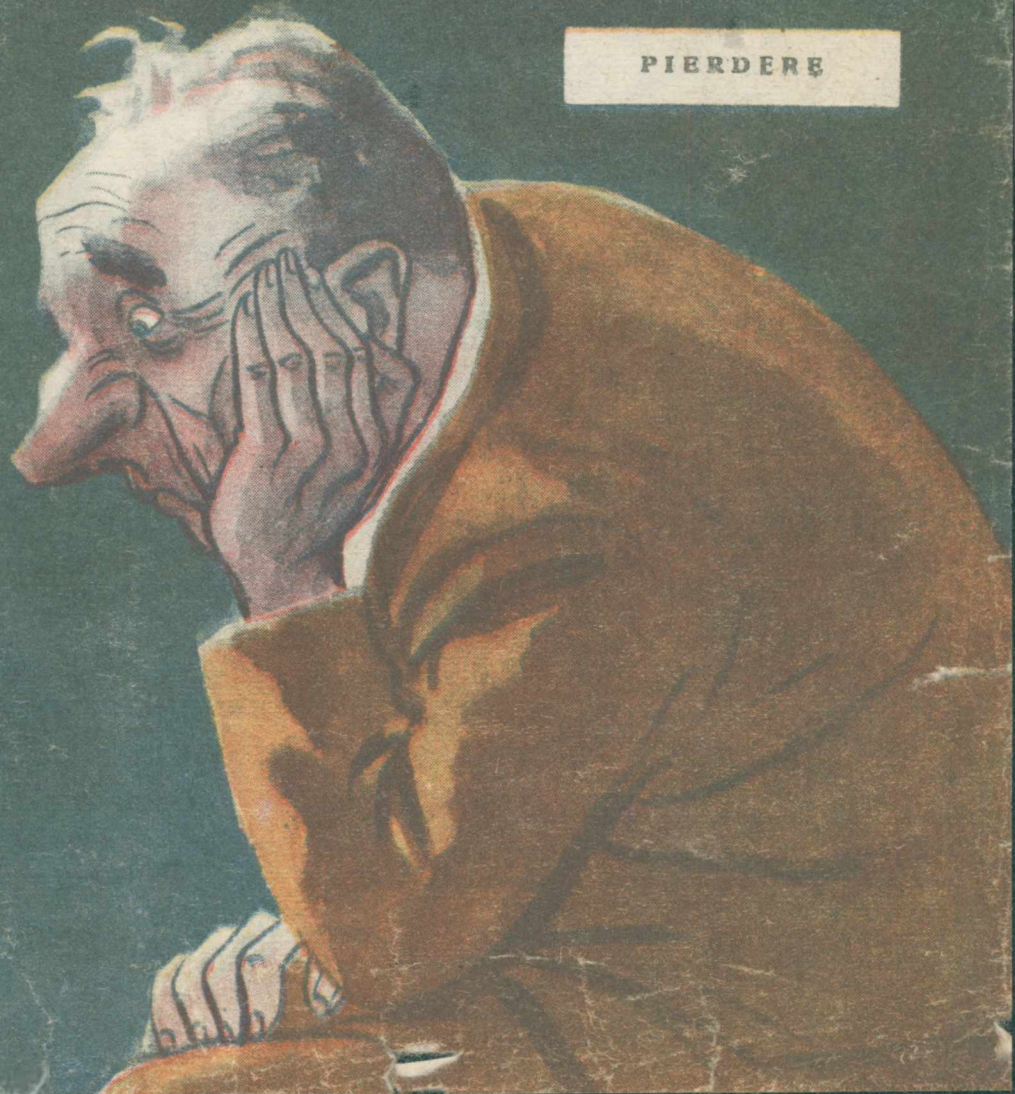
Cetățenii de pe străzile „Filimon Sirbu” și „Zugravi”.
Iași

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei 25. Telefoane: Secretariatul de redacție 4.28.15. Secția scrisori: 4.60.34. Secția viața internă: 4.72.23

CONTABILITATE SIMPLĂ

PIERDERE